

9.SAYI

MART 2025

BÜLENT ÜSTÜN
ile RÖPORTAJ
BU SAYIDA!

abi
bizim bi
röportaj
vardı?

TAMAMEN

TALİHSİZLİK

HÜLEYN!

içindekiler

- 1 İlk Yazı / **UMUT ÖREN**
- 2 Lükse Bak Kimse Yemeğe Dokunmamış VI / **UMUT ÖREN**
- 4 Kafasından Kor Tanesi Düşen Ceylan ve Çocuk / **BÜLEND ÇOLAK**
- 6 İrfan Alış Anısına / **ORÇUN SÜNEAR - GÜLİSTAN SİLİNSİN**
- 8 Taburesi Çekilen Kadın / **NUR BAHAR YURTTAŞ**
- 9 Şiir / **MEHMET KAPLAN**
- 10 Yasemin Yazı (devam) / **BİBLİOFİLA**
- 13 Mezarlık Ziyafeti / **BATUHAN KOLBURAN**
- 14 Basri Fırat Bayraktar a.k.a Kamufle
- 16 En Zor Brief / **SERHAN ACAR**
- 17 Karikatürler / **@cizgilidertler**
- 18 Karartıdan Sıyrılan Silüet / **MELEK ZEHRA BALCI**
- 20 Yaşatık / **OSMAN ERTÜRK**
- 22 Röportaj / **BÜLENT ÜSTÜN**
- 26 Tank Girl & BÜSTÜN / **CEMİL HAŞİMİ**
- 28 Kendini İnşa Eden Kadınlar / **SEVİNÇ YAŞAR**
- 30 Vicdan / **PINAR HANZADE**
- 32 Hoşgörü* / **ABDULLAH MEMİŞ**
- 34 Simon / **NAZ ÖZKAN**
- 36 Frankenstein: Gerçek Canavar Kim? /
ÖZLEM ABUT OTLUOĞLU
- 38 Tiyatro Tanıtımı / **BÜYÜK ZARİFİ APARTMANI**
- 40 Tiyatro Tanıtımı / **KISIK ATEŞTE DÜDÜKLÜ TENCERE**
- 42 Tiyatro Tanıtımı / **LİNÇLER VE DUDAKLAR**
- 44 Bir Kedi Hikayesi 2.Bölüm / **BAHTİYAR MİYAV**
- 48 Her Kadın Özgürlüğünü Arayan Bir Çiçektir / **@dreamctchrstudio_**
- 49 Tablo / **GAMZE NUR AYDIN**

Genel Yayın Yönetmeni: **UMUT ÖREN**

Editör: **ALEYNA KÖSELER**

Dergi tasarımı, illüstrasyon ve karikatürler: **ÖNER ADIYAMAN**

Arka kapak illüstrasyon: **BRUNO MACHADO**

ilk yazı

UMUT ÖREN

Uzun zaman önce düşlerden bir düş beğendim.

Bazen bir düşe tutunmak gerekir. Çünkü gerçekler ağırdır. İnsanı ezer, yolundan eder, kırar, parçalar. Ama düşler öyle mi? Düşler bazen bir martının kanadına takılıp gökyüzüne yükselmeyi sağlar, bazen de insanın içine koca bir boşluk bırakır. Yine de düşlerin peşinden gitmekten başka çare yoktur.

Biz de öyle yaptık. Düşlerin peşinden gittik. Tüm talihsizliklere rağmen çıkmaya devam bir dergi yarattık. Pes etmeyenlerin, vazgeçmeyenlerin, savaşanların ve kendisiyle barışmaya çalışanların dergisi.

9.Sayı / Mart - Nisan

Tema: Savaş ve Barış

Savaş ve barış arasında sıkışıp kalmış bir dünya burası. İnsan ne için savaştığını, neyle barıştığını bile unutmuş durumda. Savaş bazen bir direniş, bazen bir vazgeçiş. Barış ise bazen huzurun adı, bazen de bir teslimiyet.

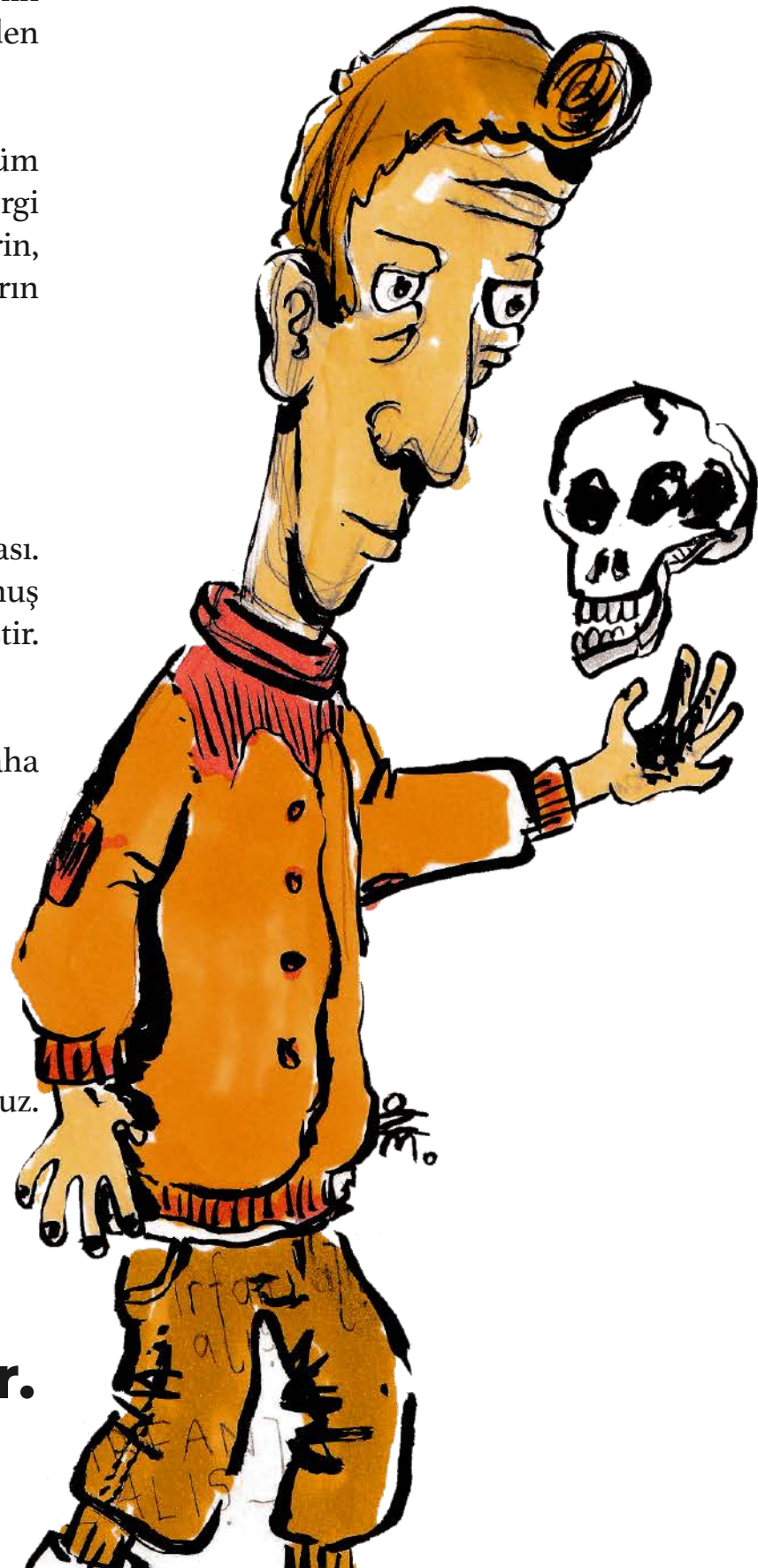
Hangisi daha gerçek? Savaş mı? Barış mı? Hangisi daha büyük yalan?

Belki de en büyük savaş, insanın kendisiyle verdiği savaştır. En büyük barış da insanın kendisini affettiği anda gelir.

İşte biz de bu sayı tam olarak bunun peşindeyiz. Kendi savaşlarımızı, kendi barışlarımızı sorguluyoruz. Sorular çoğalıyor, cevaplar belirsizleşiyor.

Ama bildiğimiz tek bir şey var.

Talihsizlik devam ediyor.

lükse bak kimse yemeğe dokunmamış

UMUT ÖREN

6. Bölüm

Zamanda Atlamalar “Ne İşim Var Lan Benim İngiltere’de?”

Vize için gerekli evrakları topladım, gittim teslim ettim. Yurt dışında yaşayan (o zamanlar Polonya’daydı) en yakın arkadaşlarımdan biri olan cK, yani Caner’i aradım.

“Oğlum, inşallah bu vize çıkmaz! Ne işim var lan benim İngiltere’de?” dedim.

Caner, tüm sakinliğiyle, 2.137,9 km uzaklıktan, “Saçmalama!” diye bağırdı.

Zaman geçti, vize çıktı.

İngiltere’de İlk Gün

Uçaktan indim. Nereye gideceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu. Uzun süre insanları takip ettim. Küçük bir havalimanı olmasına rağmen (Gatwick), her yer gözümde büyüyordu. Sonra bir şekilde bavulların olduğu yere geldim. Kendi bavulumu gördüm. Yüzümde saçma bir gülümsemeyle bavulu

takip ettim, almak için zaman kolladım. Doğru anı hissettiğimde hamlemi yaptım ve bavulumu aldım. İki aylık İngiltere maceramın ilk gururlu anı.

Bavulu aldıktan sonra dışarıya doğru hareketlendim. Kapıda adımın yazılı olduğu bir pankart gördüm. Orta yaşlı, göbekli, beyaz saçlı ve sakallı bir taksici beni bekliyordu. Gereksiz bir şekilde, “Hey!” diye çok yüksek sesle bağırdım. Taksici güldü, yanıma geldi. “Hey, Yumut,” dedi. Aslında sadece onu söylemedi, bayağı uzun bir şeyler anlattı ama ben bu kadarını anladım. Boş boş bakıştıktan sonra bavulumu alıp bagaja koydu.

Alışkanlıktan ve heyecandan arabanın sağ koltuğuna oturmaya çalıştım. Taksiciyle aynı anda kapıyı açmaya uğraştık. “Ne kibar insanlar ya, kapımı açıyor adam.” diye düşündüm önce. Biraz ısrar ettim, sonra direksiyonu görünce, “Hayde! Doğru ya, bunlarda tersti bu.” dedim. Yavaşça sol tarafa gittim. Nihayet arabaya binebildim.

Tuhaf bir histi. Arabanın içinde taksiciyle konuşmaya başladık. Bizim buradaki taksicilerle aynılar, ben bir fark göremedim. Ne anlattığını tam olarak bilmiyorum ama anladığım kadarıyla hikâyeyi size anlatacağım: Yıllardır taksicilik yapıyormuş. Evli ve bir çocuğu varmış. Öğrenciler çok gelip gittiği için benim İngilizce eğitimi aldığım kursla anlaşmış, sürekli öğrenci taşıyormuş. Yani sanırım bunları söyledi.

Sonra bana sordu: “Sen ne yapıyorsun?”

Ben hemen sohbeti futbola döndürdüm. “Hangi takımlısın?” diye sordum.

“West Ham,” cevabını aldım. Hayatımda ilk defa West Ham’lı biriyle tanışıyordum.

“Sen?” diye sordu.

Beşiktaş cevabını yapıştırdım ve aklıma Slaven Bilić geldi. Bizden West Ham’a gitmişti, hatta o sıralar takımın başındaydı.

“Slaven Bilić!” diye haykırdım, o da “Yes!” diye bağırdı. Bağırışmaya başladık taksinin içinde.

Ben bir şeyler anlatıyorum, taksici bir şeyler anlatıyor. İkimiz de anlamıyoruz birbirimizi ama keyif alıyoruz sohbetten.

Brighton Stadyumu'nu geçtik. Uzun bir yol kat ettik ve karanlık bir sokağa girdik: Fox Hill. Neresi lan burası? Kafamda deli sorularla taksici taksiyi durdurdu.

Para verecek miydim? Ev hangisiydi? Ne olacak şimdi? Bir sürü soru sordum kendime. Hiçbirinin cevabını alamadım.

Taksici arabadan indi, bagajı açtı, bavulumu verdi. Gözlerinin içine Shrek filmindeki Çizmeli Kedi gibi baktım. "Abi, ne olur bana yardım et." Bunu söylemedim ama içimden bu geçiyordu. Taksici anladı. Adrese baktı, beni evin kapısına kadar götürdü.

Tam gidecekti, aynı bakışı tekrar yaptım. Geri döndü, kapıyı çaldı. Uzun süre açan olmadı. Tekrar çaldı. İçeride bir hareketlilik oldu; sanırım biri yere düştü. Merdivenden inme sesleri gelmeye başladı. Taksici bana baktı, "Artık sal beni, gideyim ben." der gibiydi.

Kapı açıldı. Marry kapıyı açtı. Yine, "Hey!" diye haykırdım. Taksiciyle bir şeyler konuştular ve taksici bana selam verip gitti. O giderken arkasından bakıp düşündüğüm şey: "Adamın adını sormadım ya!"

O sırada Marry, "Hey Yumut, come on!" dedi. Bavulumla birlikte içeri girdim.

kafasından kor tanesi düşen ceylan ve çocuk

BÜLEND ÇOLAK

Derin, mavi bir sessizlikte ağır ağır hareket eden bembeyaz bulut sürüleri... Pencereden bakan çocuğun hayali ne ise, yavaş yavaş o oluyorlar. Yeryüzünde yaşayan ve ölen her bir canlının ruhu, gökyüzünde bulut olur. Bu, pencereden bakan çocuğun ilk mitosuydu. Dünya'da olan biten ne varsa, önce çocuğun rüyasına giriyor, oradan da yüce bir ruh gibi semaya yükseliyordu.

Gecenin bir yarısıydı rüyasında ceylanı gördüğünde. Ceylan ona kafasının üstünde taşıdığı bir kor tanesi getirdi. Güneş'ten kopup gelen, avuç içi kadar bir kor. Ceylan eğildi, koru toprağa bıraktı ve çocuğa baktı. Kızıl bir topaç gibi dönen korun peşinden koşturdular. Korun yakıp geçtiği yerlerden yemyeşil bitkiler, rengarenk çiçekler ve ağaçlar fışkırmaya başladı. Derken aniden, odanın içinden bir ses geldi. Çocuk rüyasından uyandı. Kalktı, sobaya doğru yalınayak yürüdü. Sobanın kapağını telinden tuttu, kaldırdı. Yüzü ısıdı; ısındı.

Yanan korlara baktı. Kafasını kaldırdı, duvarda asılı aile fotoğrafına; babasının yokluğuna baktı. Döndü yüzünü, kara turuncu ışıktaki yattığı yerin duvarına baktı; babaannesinden kalma duvar halısına. İçinde ceylan sürüsü, yemyeşil ormana doğru koşturuyordu.

Sabah olduğunda yatağın başucuna gelen anne, evladını duvar halısına sarılmış halde buldu. Hadi artık, rüyalardan, hayallerden uyansındı çocuk. Uyandı. Uyanır uyanmaz üstündeki duvar halısının tüylerini okşadı ve ceylan gibi sekip pencereye koştu. Annesi sobanın küllerini boşaltıyordu. Annesine baktı, birden geceyi hatırladı. Her şey kül olmuştu. Annesi yeniden sobayı yakmaya hazırlanırken, o yeniden pencereden bulutları seyre daldı.

Okula vardığında soba sınıfı ısıtmıştı. Tahtada tebeşirle,

‘DERS: HAYAT BİLGİSİ
KONU: MEVSİMLER’

yazıyordu. Öğretmen sobanın yanındaki yerini aldığı anda heyecanla, ‘Çocuklar! Bahar geliyor, bahar. İlk cemre havaya düştü. Yedi güne suya, bir yedi güne de toprağa düşecek.’ dedi. Elini ısıtmak için sobanın borusunu tutarak, ‘Soba kurulu okullardan, evlerden sobalar sökülecek... Peki bu düşen cemre nedir, ne değildir? Bilen var mı?’

Sınıfta bir sessizlik oldu. Çocuğun elini kaldırmasıyla indirmesi bir oldu. Diğer çocukların hepsi ona baktı. Öğretmen yanına geldi, durdu; ‘Niye indirdin elini? Neymiş cemre?’

Çocuk etrafa bakındı, yutkundu, çocukların içinden gülenler oldu. ‘Sessiz olun!’ dedi öğretmen, ‘Söyle. Çekinme yavrum.’ dedi. Başını öne eğdi çocuk. Sobadan bir çıtırtı geldi. Sobaya baktı. Başını kaldırdı ve bilmeden bildi çocuk, ‘Kor.’ dedi. Öğretmenin yüzü ısıdı. Çocuğunun yüzünü avuçlarının içine aldı, bir baba şefkatiyle eğildi, saçlarından öptü onu.

İkinci cemrenin düşmesine yedi gün, pencerenin önünden ceylan sürüsünün geçmesine ramak kalmıştı.

İrfan alış anısına

ORÇUN SÜNEAR
GÜLISTAN SİLİNSİN

Canım İrfan Alış Nam-ı Diğer "Huysuz İhtiyar"

Hayatımda bu kadar önemli bir yeri olduğunu biliyordum ama üstüne düşünmemiştim. 2009 yılında, 2. Nesil Nayah'ta (Mis Sokak'ta ve 5 kat tırmanılan, bilenler bilir) konser bitiminde yanıma gelip, "Daha fazla beste yapmalısın." demişti. Bestemiz Savaş Bitmeli üstüne konuşmuştuk. Peyk'i iyi biliyordum fakat İrfan'ı sonradan hatırlamıştım. E, 90'ların ortasından neredeyse 2000'lere kadar ağırlıkta sert müzik dinliyordum, tarafım belliydi. Peyk'i ismen biliyordum, yumuşak olmalıydılar (sığır ben), işte İrfan hayatıma o zamanlar girmişti.

Tabii ki konumuz bu değil. Sizlere "İrfan Tanış'ı anlatayım" yazısı hiç değil bu, yine kafası karışık yazılarımdan biri sadece ve bu sefer yüreğim kırık. İrfan da bu hayat içerisinde erkenden, hem de çok erken gidenlerden biri oldu. Bir dostu kaybetmenin hüznü anlatılmaz, yaşanmasın da tabii... Fakat hayat işte.

Hayatıma girdiğinden beri sürekli dürttü beni:

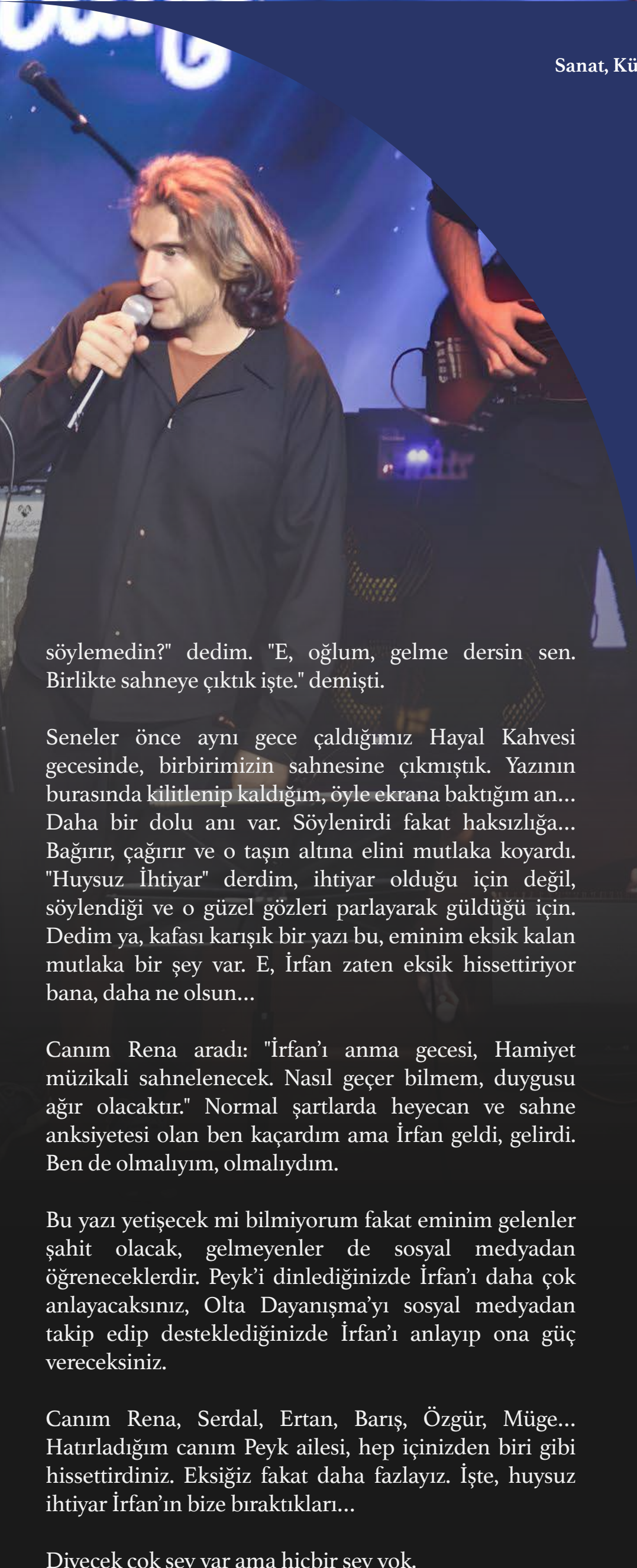
- "- Hadi şarkı yapalım,
- Oğlum, konser verelim,
- Haydi, festivalimizi kendimiz yapalım,
- Oğlum, tişört vb. gibi ürünler yapın, bak biz plak basabildik..."

Daha niceleri... Ki hayatımda yaşadığım gönül kırıklıkları ve kendime hoyratlığım ile ilgili tonlarca nefis konuşmalar...

İrfan, hani o hayranı olduğunuz ve en yakınınızdaki en iyi arkadaşınızdır. İlkokul ya da ortaokul döneminde sınıftaki parlak çocuktur. Yanlış anlatmayayım, dersleri en iyi olan değil, en doğruları söyleyen. Hani kavga etseniz, yanınızda olmasını istediğiniz kişidir. Yılını hatırlamıyorum ama bir Peyote çıkışında, bize dalaşma cesareti gösteren tipleri de beraber kovalamıştık. Ki önce hep konuşmaya çalışır, çalışırız. İlginç olan, geriye baktığımda o kadar çok anımız birikmiş ki... Çoğu bende kalacak.

Kadıköy'de sürekli iki ayrı mekânın bilerek ya da bilmeyerek (fakat bu hikâyenin sayısı onları buldu) aynı tarihe denk gelmesi ve Peyk Twitter hesabından "Sattas konserine gidin," Sattas hesabından da aynı şekilde "Ne işiniz var bizim konserde, Peyk konserine gidin." tweetleri ve konser bitimlerinde birbirimizin kulislerini basmalarımızın tadı başkaydı. Kendi adıma, Sattas ve Peyk'in (ki Peyk çokook daha kıdemlidir) seyircilerinin ortak olduğunu savunurduk İrfan'la.

Bir başka unutmayacağım anı ise 2024 yılında Sattas ve Dostları konserine, Hamiyet müzikalinin iki gece üst üste gösterisinden çıkıp gelip sahnemizi onurlandırmasıydı. Aynı gece yorgun hâlde İzmir'e dönmüştü. "E, neden

söylemedin?" dedim. "E, oğlum, gelme dersin sen. Birlikte sahneye çıktık işte." demişti.

Seneler önce aynı gece çaldığımız Hayal Kahvesi gecesinde, birbirimizin sahnesine çıkmıştık. Yazının burasında kilitlenip kaldığım, öyle ekrana baktığım an... Daha bir dolu anı var. Söylenirdi fakat haksızlığa... Bağırır, çağırır ve o taşın altına elini mutlaka koyardı. "Huysuz İhtiyar" derdim, ihtiyar olduğu için değil, söylendiği ve o güzel gözleri parlayarak güldüğü için. Dedim ya, kafası karışık bir yazı bu, eminim eksik kalan mutlaka bir şey var. E, İrfan zaten eksik hissettiriyor bana, daha ne olsun...

Canım Rena aradı: "İrfan'ı anma gecesi, Hamiyet müzikali sahnelenecek. Nasıl geçer bilmem, duygusu ağır olacaktır." Normal şartlarda heyecan ve sahne anksiyetesi olan ben kaçardım ama İrfan geldi, gelirdi. Ben de olmalıyım, olmalıydım.

Bu yazı yetişecek mi bilmiyorum fakat eminim gelenler şahit olacak, gelmeyenler de sosyal medyadan öğreneceklerdir. Peyk'i dinlediğinizde İrfan'ı daha çok anlayacaksınız, Olta Dayanışma'yı sosyal medyadan takip edip desteklediğinizde İrfan'ı anlayıp ona güç vereceksiniz.

Canım Rena, Serdal, Ertan, Barış, Özgür, Müge... Hatırladığım canım Peyk ailesi, hep içinizden biri gibi hissettirdiniz. Eksiğiz fakat daha fazlayız. İşte, huysuz ihtiyar İrfan'ın bize bıraktıkları...

Diyecek çok şey var ama hiçbir şey yok.

Özlüyorum...

Karanlık

*Ve tökezlemem normal.
Ağıt duyuyorum,
Bedenim sakın değil.
Aylak ve bitkinim.
Kemiklerim gıcırıyor,
Hepsi korkudan.
Bir karınca gibiyim,
Üstümde bir dev.
Ellerim
Saldı ömürlerini.
Kemiklerim gıcırıyor,
Hepsi korkudan.
Ruhum bedenimden kaçıyor,
Hepsi korkudan.
Bir enkaza yatıyorum,
Hepsi korkudan.*

BİLİNMEZ OLAY YERİ BİLİNMEZ OLAY YERİ BİLİNMEZ

taburesi çekilen kadın

NUR BAHAR YURTTAŞ

Cinayet mi?

Hayır, intihar.

Cinayet yani?

Hayır, komiserim, intihar.

Gözleri uzaklara daldı; eski anıları canlandı gözünün önünde. Ruhu, yavaş yavaş öldürülen insanları hatırladı. Dışarıdaki ruhsuz yaşamları hatırladı. Ancak ruhu olan birinin intihar edebileceğini düşündü.

İntiharlar, insanlığın en açık cinayetleriydi. Namazını bile kılmaya utanırdı insanlar. Suçlarını gizlemek için ipte can veren suçlanırdı; ilmeği o boğaza kimin geçirdiğini düşünmeden...

Olayın detaylı araştırılması için savcıdan izin aldı. Cinayet aletleri: toplumdan dışlama, kapıcının selamı almaması, annesinin o son hakaretleri. Ona sığınmıştı; anlamıştı ipin

boğazına geçtiğini. O ise bu sığınışı, annelik otoriter komitesi gereği geri çevirip veto vermişti. Anayasanın son maddesi gereğince hatasız sayılan diğer insanların, bu duygusal varlıklara merhamet gösterilmesi yasaktır. Gereğine karar verilmiştir.

Darbeciler tarafından oluşturulan Anayasa'nın düzenlenmesine, toplumun kürek cezasına çarptırılmasına karar verilmiştir. Kürek cezasını kaldıramayacak kadar hasta olanların, sağlık raporu ile birlikte Yüksek İnsanlık Ceza Kurumu'na başvurması gerekmektedir. Gerekli görülürse, cezaları her gün kaldırım kenarlarında kulaklıkla oturan umutsuz gençliğe şefkat göstermek olarak değiştirilecektir.

Mahkeme, intihar eden kız lehine sonuçlanmış; artık elinde olmayan yaşamının borcu böylelikle ödenmiştir.

İNMEZ OLAY YERİ BİLİNMEZ OLAY YERİ BİLİNMEZ

MEHMET KAPLAN

Telaşlanıp yuvasını arıyor;
yıkıldığını unuttuğu

Gönlüm söze gelmeyenlerle
ördüğü evinin su akıtan
penceresinde

Kendisini izlemeye koyuluyor;
sıcacık ve dingin

Geçiciliğin ve tevazunun
amansız kapsayıcılığında

Isıtan ancak yakmayan bir
ateşe göz kırptırıyor, seviyor onu;
ister yan,
ister sön

yasemin

yazı

BİBLİOFİLA

BÖLÜM 5: YENİ KEŞİFLER VE SAKLI SIRLAR

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandığımda, gece boyunca zihnimde dönen düşünceler hâlâ tazeydi. Selim'in sözleri, gülüşü ve o gece paylaştığımız huzur, beni derinden etkilemişti. Sabahın serinliğinde, pencereden içeri süzülen hafif esinti, yeni günün güzel geçeceğinin habercisi gibiydi adeta.

Kahvaltı için otelin bahçesine indiğimde, Selim'i beni beklerken buldum. Beni görünce gülümsedi, o sıcak ve içten bakışıyla "Günaydın Yasemin." dedi, "umarım güzel bir gece geçirmişsindir?"

"Günaydın Selim." dedim, ona doğru yürürken. "Dün gece gerçekten özeldi. Bu sabah da çok mutlu ve enerjik uyandım."

Kahvaltımızı ederken, Selim bana günün planlarından bahsetti. Ada'nın keşfedilmemiş köşelerini göstermek istediğini, özellikle daha az bilinen ama çok güzel manzaralar sunan bir tepeye çıkmak istediğini söyledi. Bu teklif beni heyecanlandırdı. Selim'in rehberliğinde yeni yerler görmek harika olacaktı.

Kahvaltıdan sonra otelden ayrıldık. Ada sokaklarında yürürken, Selim beni çocukluğunda sık sık gittiği bir patikaya götürdü. Burası turistik yerlerden uzakta, ağaçlarla çevrili sessiz bir yoldu. Yürürken Selim, çocukluğunda bu patikada bisiklet sürdüğünden, arkadaşlarıyla burada oynadığından bahsetti. Onu dinlerken, adaya olan sevgisinin derinliğini daha iyi anladım.

Yol boyunca sohbetimiz hiç kesilmedi. Her adımda, sanki daha da yakınlaşıyorduk. Onunla olan iletişimim, bana uzun zamandır tanışıyormuşuz gibi hissettiriyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek, onunla daha fazla anı paylaşmak istiyordum.

Bir süre sonra, Selim'in bahsettiği tepeye ulaştık. Tepeye çıktığımızda, karşımıza çıkan manzara büyüleyiciydi. Adanın dört bir yanını görebiliyorduk; denizin maviliği, uzaktaki diğer adalar ve şehir silüeti, hepsi bir arada bir tablo gibiydi. Bu manzarayı izlerken, onunla paylaşmakta olduğum anın güzelliği beni sarhoş etti.

"Burası inanılmaz," dedim, gözlerimi manzaradan ayırmadan. "gerçekten harika bir yer seçmişsin."

Selim, yüzünde hafif bir gülümsemeyle, "Benim için özel olan bu yeri seninle paylaşmak istedim. Bu anı unutulmaz kılmak istedim."

Ona döndüğümde, gözlerinde derin bir samimiyet vardı. "Teşekkür ederim Selim," dedim. "bu anı birlikte yaşadığımız için gerçekten mutluyum."

Bir süre sessizce manzarayı izledik. O an, sadece ikimiz vardık ve bu, her şeyi daha da anlamlı kılıyordu. Selim'in yanında olmak, bana huzur veriyor, kalbimdeki boşluğu dolduruyordu.

Tepeden inerken, Selim bana adanın daha önce hiç görmediğim diğer köşelerini gösterdi. Sessiz sokaklar, küçük kafeler ve tarihi yapılar arasında dolaştık. Zaman su gibi akıp geçiyordu ve ben, her anın tadını çıkarıyordum.

Günün sonunda, Selim’le birlikte sahile indik. Denizin kenarında oturduk ve güneşin batışını izledik. Gökyüzü, turuncu ve pembe tonlarına bürünürken, Selim bana döndü. “Yasemin,” dedi, “bu ada bana hep huzur vermiştir. Ama bu kez, burada olmak bambaşka bir anlam taşıyor. Seninle olmak, her şeyi daha da güzelleştiriyor.”

Bu sözler, kalbimde yankılandı. “Ben de aynı hislerle doluyum Selim. Burada seninle olmak, bana mutluluk veriyor.”

Selim’in gözlerinde bir ışıltı vardı. “Yasemin,” dedi. “bu adada bir geleceği birlikte hayal edebilir miyiz? Belki de burası, hayatımızın geri kalanı için bir başlangıç olabilir.”

Bu teklif, kalbimde derin bir yankı uyandırdı. Selim’le birlikte bir gelecek hayal etmek, düşündüğümünden çok daha çekici bir fikir hâline geliyordu. “Evet Selim, seninle bir gelecek hayali kalbimin ritmini değiştiriyor.”

O an, Selim’in elini tuttum ve ikimiz de bu anın tadını çıkardık. Güneş, yavaşça ufukta kaybolurken, adada geçirdiğimiz zamanın aslında bir başlangıç olduğunu anladım. Belki de gerçekten, bu ada bizim hikâyemizin başladığı yer olacaktı...

Güneşin batışıyla birlikte hava serinlemeye başlamıştı. Deniz kenarındaki o huzur dolu anın büyüğü hâlâ üzerimdeydi. Ancak içimde bir yerde, Selim hakkında daha fazla şey öğrenmek için duyduğum merak gitgide artıyordu. Selim’in gözlerinde gördüğüm derinlik, bana onun sakladığı bazı şeyler olabileceğini düşündürüyordu. Belki de bu, sadece onun gizemli kişiliğiydi ya da gerçekten bilmediğim bir şeyler vardı.

Otele geri dönerken, Selim’le konuşmalarımız daha da derinleşti. Onun geçmişi, adaya olan bağlılığı ve hayatındaki önemli anlar hakkında daha fazla şey öğrenmeye başladım. Ama her ne kadar onunla samimi sohbetler etsek de, Selim’in bazı konulara

bilerek girmediğini fark ettim. Bu, onun özel alanına saygı duyduğum için sorun etmiyordum, ancak içimdeki merak yine de büyüyordu.

Ertesi sabah, kahvaltıdan sonra Selim’le önceki günlerden farklı olarak, bu kez daha fazla zamanımız vardı. Ama yine de onun kişisel hikâyesindeki bazı eksik parçalar kafamda dolaşıyordu.

Günün ilerleyen saatlerinde, Selim’in önerisiyle adanın daha az bilinen, ancak tarihi değeri yüksek olan bir kiliseyi ziyaret ettik. Kilise, büyük ağaçların arasında saklanmış, sessiz ve huzurlu bir yerdi. İçeri girdiğimizde, Selim’in yüzündeki ifade değişti. Kilisenin atmosferi, onun üzerinde derin bir etki yaratmış gibi görünüyordu.

“Burası benim için çok özel bir yer.” dedi Selim, sessizce. “Çocukken buraya annemle birlikte gelirdik. O, buranın huzur verici enerjisine inanırdı. Ben de burayı her ziyaret ettiğimde, onunla olan anılarımı yeniden yaşıyordum.”

Selim’in bu sözleri, onun annesiyle olan bağı hakkında daha fazla şey öğrenmek istememe neden oldu. Ama onun bu konuda daha fazla konuşmak istemediğini anlayarak, konuyu değiştirdim. Ancak Selim’in gözlerindeki o duygusal ifade hâlâ gözümün önündeydi.

Kiliseyi gezdikten sonra, birlikte adanın bir başka saklı köşesine gitmeye karar verdik. Bu kez, ormanın derinliklerine doğru yürüdük. Yürüyüşümüz sırasında Selim, çocukluğundan kalma birkaç hikâyeye anlattı. Ancak onun anlatılarındaki bazı boşluklar, dikkatimi çekmeye başladı. Sanki bir şeyleri bilerek atlıyor ya da değiştirmek istiyordu.

Ormanın derinliklerinde, büyük bir kayalık alana ulaştık. Selim, eskiden burada sık sık yalnız başına vakit geçirdiğini söyledi. Kayaların üzerine

oturduğumuzda, Selim sessizce ufka baktı. Bu sessizlik, onun düşüncelerini derinleştirdiğini gösteriyordu.

“Selim, her şey yolunda mı?” diye sordum, onun derin düşüncelerinden çıkmasını umarak.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra bana döndü. “Yasemin, sana her şeyi anlatmak istiyorum.” dedi, sesi biraz titreyerek. “Ama bazı şeyler var ki, onları anlatmak benim için hâlâ zor. Bu adada yaşadığım bazı olaylar, hayatımı derinden etkiledi. Ve bu olaylar, beni ben yapan şeylerdi. Ama aynı zamanda, bu olaylar nedeniyle bazı şeyleri geride bırakmak zorunda kaldım.”

Selim’in bu itirafı, onun geçmişindeki karanlık noktalar hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istememe neden oldu. Ama ona baskı yapmak istemediğim için, sadece “Hazır olduğunda anlatmanı isterim,” dedim. “ne olursa olsun, yanında olacağım.”

Selim, bu sözlerimi duyduğunda hafif bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Teşekkür ederim Yasemin,” dedi. “gerçekten seninle bu konuda konuşmak istiyorum. Ama bunu yapabilmem için biraz zamana ihtiyacım var.”

O an, Selim’in geçmişindeki bu karanlık sırların, onun bugünkü hâli üzerindeki etkilerini daha iyi anladım. Onunla olan bağımızın derinleşmesi için, bu sırları keşfetmem gerektiğini biliyordum. Ama bunun zaman alacağını ve ona gereken zamanı vermem gerektiğini de anladım. Onun geçmişinde sakladığı sır neydi ve bu sır, aramızdaki bağı nasıl etkileyecekti? Yakın zamanda bu soruların cevabını alabilecek miydim? İçimde bir yerlerde, her şeyin daha da karmaşık hâle geleceğine dair bir his vardı...

mezarlık ziyafeti

BATUHAN KOLBURAN

Cüzdandan düşen bozukluk gibi,
unutulanların arasına bile girmeden
çabucak çıkardın beni aklından.
Yokluğunun varlığını sundum kalbime
oy çokluğuyla
kabul edildin yine.
Şükürsüzlük haddini bulamıyorum kendimde
bin karıncaya eşit böldüm yokluğunu
kapalıyız, ahirete taşınıyoruz
bu dünya vermediklerinden fazla aldı
yetmiyor artık, nefesler bile zararına...
Pinti bu dünya,
bak ay bile bölünmüş yarıya
bi' yokluğun tam
o da açken geçmiyor kursaktan.
Saygın var mı toprağın altına?
ne bileceksin ki papatyam
sen bir gün bile susuz kalmadın ki
ölüler sebep değil
sen açtın diye yapılıyor mezarlık ziyareti.
Sen açtın ya toprakta,
aslında mezarlık ziyafeti.

kamufle

İçinde bulunduğumuz şu zamanlarda müzik endüstrisi, tıpkı kopuk bir uçurtma misali, bir oraya bir buraya savruluyor. Öncelikle hepimiz, dijital müzik dinleme platformlarının taşeron işçileri konumuna geldik. Algoritma denen icat, müzisyenleri sürekli "akışta olmak" diye tabir edilen durumun içerisine sürüklüyor.

Yapılan işler, doğal olarak seri üretim modunda olduğundan; duygular ve hisler, müziğe geçmekte çok kısır kalıyor. Burada bir suçlu aramak gerekli mi? Problem sanatçılardan mı kaynaklanıyor? Ya da plak şirketlerinin, kapitali dibine kadar kazanmak için toplumu yönlendirme çalışmaları sonucu bir kara delik mi oluşturuldu?

Bunların sonu gelmez, bu komplo teorileri bitmek tükenmez, güzel kardeşim. Kanımca bunun bütün sebebi, toplumsal çürüme ile alakalı. Yaşam şekillerimizin değişimi, tüketim çılgınlığı, fenomen ya da ünlü olmak için gözünü karartıp uçlarda saçmalamak ve bunun için stratejiler belirlemek... vs vs vs.

Bu bilinmezliğin içerisinde ben de müzik üretmeye çalışan bir emekçiyim ve ne yalan söyleyeyim, bazen benim bile bu tarz plan ve programlar aklıma geliyor. Minik minik deniyorum. Hepimiz bu çürümenin bir parçasıyız.

kaç kere
söyledik
biz çocuk
sana g..
bi türlü
kulak
asmadın
lafımızaa..
♪

BÖYLE
ŞARKI
MI
OLUR!?

Son zamanlarda, kendi müzik tarzım dışında farklı müzisyen arkadaşlarımın da kaygıları giderek artıyor. Belirli kişiler dışında hallice konser verememek, yayınlanan şarkıların müzik listelerinde yer almaması sonucu sanatını ihtiyaç sahibi kişilere ulaştıramamak ve tekelleşen bir endüstride çemberin dışında kalınca yok sayılmak... İşte bu, son zamanlarda tüm underground müzisyenleri rahatsız eden ve endişelendiren bir durum.

Bazı şarkılar, "Yok artık!" dedirtecek derecede insanlara sunuluyor ve "Bu müzik mi şimdi?", "İşte buna şarkı mı denir?" gibi hezeyanlar dilden dile dolaşıyor. Ama velhasıl kelim, bu durumun benzer örnekleri 70'li, 80'li ve 90'lı yıllarda da karşımıza çıkıyordu.

Yıllar geçtikçe gelen gideni aratır hâle geliyor. İnsanlar müzik icra ettiğinde bunu bir iletişim yolu, bir rahatlama şekli ya da bir komedi unsuru olarak kullanabilir. Hatta para kazanmak için popüler sektöre uygun hâle getirebilir. Kanımca bunda bir problem yok.

Asıl mesele, yaşadığımız toplumun kültür ve eğitim seviyesinin ne durumda olduğu ve bunu nasıl geliştirebiliriz sorusunu, eyleme geçirerek çözümlemektir.

Tüm bunlar, yaşadığımız çekirdek aile yapısı ve aldığımız hem okul içi hem okul dışı eğitim ile doğrudan alakalı.

Öyle, içimi dökesim geldi yine.

Herkese mutluluk ve sağlık diliyorum.

Basri Fırat Bayraktar aka Kamufle

en zor brief

SERHAN ACAR

Askerliğimin İlk Gününde...

"Serhan Acar, İzmir, reklamcıyım, emret komutanım!"

Dediğimde, mesleklerimizi öğrenmek isteyen başçavuş, "Güzeel." dedi. "Bizim de burada bir reklamcıya ihtiyacımız var."

Esas duruşumu bozmadan şunu düşündüm: Acaba art direktörüm mü deseydim?

Başçavuş, kırmızı boya tenekelerini ve fırçaları elime tutuşturduktan sonra, çiçek yüklü bir kamyonetin arkasını gösterip, "Bin bakalım, reklamcı." dedi.

Dolambaçlı Zonguldak tepelerini tırmana tırmana, çiçek kokuları eşliğinde şehitliğe gittik. Hoppala, şehitliğe neden geldik?

Komutanım, bir yanlışlık olmalı; ben reklamcıyım, imam değil, benim hedef kitlem canlılar! diyemedim. Çünkü askerde bir şeyleri sorgulamamam konusunda sıkı tembihlenmişim.

Belli ki komutana göre reklamcılık başka bir şeydi.

Hemen uyum sağlamak adına, başçavuşu kıdemli bir marka temsilcisiymiş gibi dinlemeye karar verdim. Reklamcılığın hakkını, ne iş olursa olsun, vermeliydim.

Başçavuş, kolay gibi görünen ama aslında çok zor bir brief verdi:

"Kırmızı boyayla şehitlerin mezar taşlarında solmaya yüz tutmuş isimlerinin üzerinden taşırmadan geçeceksin."

Reklamcılığın bu hiç bilmediğim boyutunda, elimi titretmeden tüm isimlerin, doğum ve ölüm tarihlerinin üzerinden taşırmadan kırmızı boyayla tek tek geçtim.

Kırmızı... Kan, heves, kısmet, hasret, evlat, bayrak, cesaret, millet, şehadet, cennet...

Bu kavramlar kafamda döne döne, gözlerim dola dola, mezar taşlarına kazınmış ayları ve yıldızları kırmızıya boyadım.

Boyadığım son taş, benimle yaşıt bir şehide aitti. Yaşıttık ama ben 27, o 21'di...

Boyamayla birlikte, şehitliğe yeni çiçekler ekildi, yabancı otlar temizlendi.

Mezar taşlarındaki isimler şimdi kan kırmızısı parlıyordu.

İçimi hiç unutmadığım bir huzur duygusu kapladı.

O huzur anı, başçavuşun Orta Anadolu aksanıyla birden bozuldu:

"Aferin reklamcı, yarın sabah ilk işin tugaydaki eğitim tabelalarını boyamak."

"Emredersiniz komutanım!"

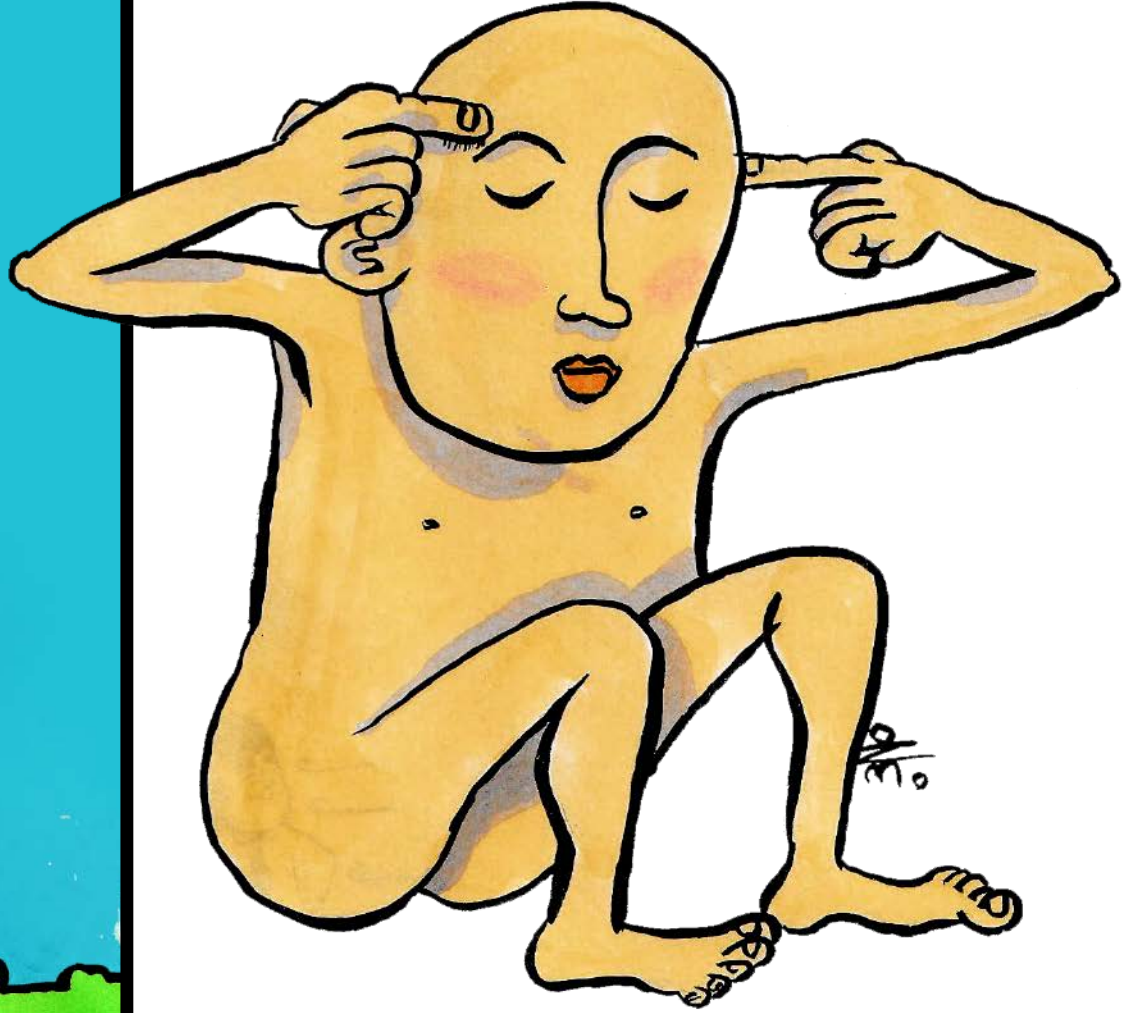
ÖNER

ADİYAMAN

@CIZGILIDERTLER

NORMAL MARIO

karartıdan sıyrılan silüet

MELEK ZEHRA BALCI

Gözlerinin derinliğinden bir gök gürültüsü geçti; yankısı daha sonraları duyulacak bir serzenişti sanki. Kendiyle delice bir kavga içindeyken bir başka yaratılmışa alışmaya korkuyor gibi karmakarışık bir zihne sahipti bedeni. Yüzündeki çizgilerin birçoğu, bu sebeple kendine ev bulabilmişti o çehrede. Keman sesinin en ince geçişinde saklıydı onun ağlamaklı hıçkırıkları; kemanın sesi onu bastırıyor, böylelikle kimsecikler duyamıyordu. Bu iyiydi. Olmaması istenilen her durum, onun hayat akışında işine yarıyor gibiydi. Kötü yaşananlara iyi tarafından bakmak gibi değildi onunki; sadece başından geçen her durumun, yaşayabilmesi için işine yarayan kısmını görebilme yeteneği vardı.

Gerçek bir aydınlığa çıkmadan, bulunduğu karanlığın zifirini anlayamazdın. Peki ya yürüyecek dermanın yoksa? O zaman bulamaz mıydı aydınlıklar seni? Bulamazsa ne olurdu? Karanlığın karanlığından daha da karası mı vardı gören göz için? Yoksa sadece salt kara mıydı görünen? Ya göz kapaklarının içi rengârenkse? O zaman korkabilir miydi karanlıktan, yoksa sadece gözlerini sakince bir kapatmasına mı bakardı tüm korkular? Tüm olanları görmezden gelmesi, gözlerini kapatması, yaşayabilmesi için yeni bir melodiye geçmesine yetemez mi?

İnanmış güçlü eller için o heykeller imkânsız değil, sadece birer kurtarıştan ibaret. Notaları kendi hâline bıraksan olur muydu o aryalar yegâne? Kelimeler dağınık kalsa ya, içimizdeki saklı kalmış ruhun dürtmeleriyle bir araya gelemeseler nasıl ortaya çıkardı o yüzyıllık edebî romanlar? Her savaşın barışı gizlidir içinde. Kendinle olan savaşın barışı da içinde, en derinlerinde. Görebilmek için niyetin barışa yönelik değilse her aydınlık olsa sana ne çare?

Hava kapalı olsa, ruhun bedeninden dışarı sirayet etmiş hâlde titriyor bulsan kendini kapının kıyısında, yine de vazgeçemezsin içindeki iyilikten. Yaşıyorsun hâlâ; üzerinde toprağın zerrecikleri yok, çiçekler cansız bedeninin üstünde değil, ektiğin yerlerde açıyorsa o zaman barış kendi zamanınla. Bırak yağsın yağmurlar; her bir gök gürültüsü ruhuna iyi gelsin, delice yağın yağmurlar bedenini, oradan da ruhunu temizlesin. Üşümekten korkma, kalbin atmaya devam ediyorken.

Harikulade bir anlaşmazlık var denk geldiğin zamanınla senin aranda. Bırak çözme; çözülebilecek gibi de değil zaten. Çözebilmek yanılgısıyla ruhunu boş yere ziyan etme. Kendi kabuğunda, kendi bedeninin cumhuriyetinde yaşamayı dene.

Kendi varlığını unutma korkusuyla, günün vurduğu yerden yaslandığı duvara yüzünün gölgesini çizdi. Kafasında hiç susmayan, tanımadığı seslerin eşliğinde, elleri titriyorken, korka korka... Hayatına denk gelen bu karmaşanın ortasında, kendi kendinin benliğine böyle delicesine sığınmışken tek korkusu oldu kendini kaybetmek. Ne yaşarsa yaşasın, aynaya her baktığında olumsuz yönde değişmeyen yüzünü görememekten korktu adeta.

Yüzü değişmesin istedi, gölgesi kalsın o duvarda istedi. Duvardaki o gölge, yaşadığı bu zamanla kendi arasındaki barışın yol haritasıydı adeta. Gün olur da istemeden bildikleri elinden alınırsa, ona sorulmadan doğrularını sorgulatırlarsa, kendini kaybederse... İşte o zaman duvardaki gölgesinden kendini bulabilmesi için hayati bir önlemdi o titrek çizgiler.

Aydınlığa çıkmaya gerek kalmadan, karanlığın dibini boylamadan ikisinin tam ortasından geçerken; duvarda kendinden emin, korkusuz bir gölge...

yaşatık

OSMAN ERTÜRK

“Yalnızlık” sanırım var oluştan şimdiye kadar herkesin yaşamın bir bölümünde tanıştığı bir durum ve üzerinde düşündüğü bir kavram... Ben de hayatımın bu noktasında “yalnızlığa” takılı kalmış ilerleyemiyorken Herman Hesse’nin “Yalnızlık, kaderin insanı kendisine götürmeye çalıştığı yoldur.” diye başlayıp “Yalnızlık, insanların en çok korktuğu yoldur. Yılanların ve kurbağaların beklediği, dehşetlerle dolu bir yoldur... Yalnızlık olmadan acı yoktur, yalnızlık olmadan kahramanlık yoktur. Ama aklımdaki yalnızlık, neşeli şairlerin ya da tiyatronun yalnızlığı değildir; çeşmenin münzevinin mağarasının ağzında tatlı tatlı köpürdüğü yer...” diye devam eden sözlerine rastladım. Bu tesadüf değil sadece farkındalık serüvenimin ilk kıvılcımı olacaktı.

Bir erkek olarak büyütülmenin sorumluluğunu tattığım bu yaşamda zorluklarla tek başına mücadele ettiğimi ve yalnız olduğumu düşünürdüm. Hesse’nin “Çoğu erkek yalnızlığın tadına hiç varmamıştır. Babalarını ve annelerini terk ederler ancak yalnızca bir eşe doğru sürünür ve sessizce yeni sıcaklığa ve yeni bağlara yenik düşerler... Asla yalnız kalamamış, asla kendileriyle bütünleşememişlerdir. Yollarına yalnız bir adam çıktığında ondan korkar ve vebalı gibi ondan nefret ederler. Ona taş atarlar ve ondan uzaklaşmaya kadar huzur bulamazlar. Çünkü o yalnız adamların atmosferi yıldızların, soğuk yıldız boşluklarının kokusunu taşır fakat bir evin ve kuluçkahanenin yumuşak, sıcak kokusundan yoksundur... sözleri ile aslında hiç yalnız kalmadığımı ve yalnızlığın insana verdiği korkutucu gücü duyumsadım.

Yalnızlık ile tanışınca “düşmekten” korktuğumu bilir ama güçlü olan hiç kimse düşmez sanırdım. Hatta güçlülerin düşmüş olabilme ihtimali olduğunu bile düşünmezdim. Lakin güçlü olmak için düşmek ve güçlü bir biçimde yeniden doğmak gerektiğini fark ettim. “Bir insan yalnızlığın tadına varmak ve kendi kaderiyle yüzleşmek istiyorsa “düşme” olasılığına karşı kayıtsız olmalıdır. Bir halkla, bir kalabalıkla yürümek daha kolay ve daha tatlıdır - sefalet içinde bile-. Çünkü kendini günün "görevlerine", kolektifin dağıttığı görevlere adanmak daha kolay ve daha rahatlatıcıdır.” diyen Hesse, aslında beni ve ulaşmam gerek noktayı tarif etmişti. Böylece sorgulamaya, aydınlanmaya başladım. Çünkü aslında kalabalık yokluktur... Yalnız kalmam gerekirdi. Peki...

İnsan yokluktan ne zaman uyanır? Gözlerini yalnızlığa nasıl alıştırır? Bilinmez... Hiçlikten benliğe doğru giden bir uyanıştır bu... Aslında yokluktan uyanınca “benliğe” ulaşacağını bilse daha evvel uyanacaktır. Bu uyanışa gitmek için elinden ne gelirse yapacaktır fakat uyanmak güçtür. Çünkü “yokluk” öyle güçlü bir uykudur ki bu uykuya gözlerin kapanmasıyla değil, yüreğin yaralamasıyla dalınır.

Yokluk uykusu ferahdır çünkü benlik yoktur. Fiziksel olarak var olmak ve söyleneni uygulamak dışında pek çaba sarf etmek gerekmediği gibi her şey öylesine muntazam, öylesine renkli ve zengindir ki uyku gün geçtikçe daha keyifli ve derin bir hâl alır. Tatlıdır yokluk uykusu.

Bu hâl üzre uyuyanlar, mutludur. Çünkü vazifeler ve imkânlar başkaları tarafından belirlenir. Bunlar gözetildikçe asla üzüntü veya dışlanma yaşanmaz. Hatta çok sevilir, alkışlanır ve desteklenir bir uyku olduğundan olsa gerek dalındıkça dalınır yokluğun derinliklerine. Ninniye gerek duymaksızın... Uyanacak gibi olduğunda ise, bu yapay sevgiden ve destekten yoksun kalmamak için tebriklerin ve alkışların ritmi ile devam edilir bu zevkli uykuya...

Peki insan bir “benlik” ile mi doğar? Doğuyorsa neden "yok" hükmünde bir yaşama doğru yelken açar? Neden yokluğun serinliğine aldanır ve derin bir uykuya dalar?

Ya da benlik, doğuştan gelen özellikler, genetik vesaire ile insanda var olmuyorsa ve yaşantı sonucu ulaşılan bir farkındalıksa bir mücadele sonucu “benliğin” oluşturulması, geliştirilmesi ve bu

serüvenin gerçekleştirilmesi ve ardından benliğin keşfedilmesi gerekmez mi? Bunu herkes başarabilir mi? Hem de uykudayken...

Bugün, insan dünyaya gözlerini açtığı anı hatırlasa ve o an “genetikte aktarılan” “kim” olmak isteğini bilebilse; o an var olmak istediği “kim” ile bugün olduğu, kendisini oluşturan yaşantıların var ettiği “kim”e evrilmekten mutlu olur mu?

Hiçbir şeye gücü yetmeyen aciz bir "yaratık" olarak doğan, ortam ne sunuyorsa ancak o çerçevede oluşan bir yaşantı sonucu “bugüne” ve “kim”e ulaşan birine, özgür düşünebilen biri denebilir mi? Ya da kendi varlığının farkına vardığı gün, o güne kadar yaşadığı ortamın gereklerine göre düşünen ve kendi arzularını bu düzlemde oluşturan birine “ne” denir?

Bence, bu durumda benlik çevreye göre şekillendirildiğinden, ortamda sunulan “insan rolü” kabullenildiğinden “yaşatık” olur insan. Çünkü “kendi isteğini yapmaktan korktuğu” ve “ben olmak”tan uzaklaştığı bir gerçek söz konusu. Akıl yürütme becerildiği andan itibaren dürtüsel olarak gerçekleşen “gözlemleme-sorgulama” nedeni ile itilip kakılarak ötekileştirilerek, örselenerek kendisi tarafından istenen “kim” ve “ben”den vazgeçirilir. Sırf topluma uyumlanmak için...

Başkalarının arzu ve öğretilerine göre kendi benliğini ve yaşantılarını şekillendiren biri -başkaları tarafından dikte edilenler ile bu yaşama adapte olan bir “yaşatık” ile bu mahpustan kurtulmayı başaran bir “benlik”, aynı dünyada nefes alsa bile, aynı pencereden baksa bile, aynı evde olsa bile keşfedilen ve hissedilen aynı olur mu?

Biraz kulak, biraz da zihin tırmalar “yaşatık”... Fakat bu uyuyan, benliğe kavuşturulmayan kişi var. Gerçek. Aramızda ve hepimizin içinde... Hiç farkına varmak istemesen de bu böyle...

“Ne olacaktı ya? Tabii ki çevre bizi şekillendirecek? Ne var ki bunda?” diye düşünürken aslında “kim” olunması gerektiğinin “düşmeden” anlaşılması pek mümkün olmaz. Benliğe ulaşmak “yalnızlık” ile duvarları yıkıp aykırılığın tadılması ile şekillenir. Bu tadı duyumsamak ise aslında güzel olduğu kadar ben olmak isteyen yaşatılanlar nedeniyle bir hayli zorlu bir yolculuktur... Sence de öyle değil mi yaşatık?

röportaj: UMUT ÖREN

Talihsizlik Dergi ve Talihsiz Çizgiler olarak çizgiye büyük bir değer veriyoruz. Bu değerın oluşmasında sizin önemli bir payınız var.

O yüzden hemen size teşekkür ederek başlamak istiyorum :)

Bülent

Bülent Üstün, 2025 yılında aynaya baktığınızda ne görüyorsunuz? Kendinizle yüzleşseydiniz, kendinize neler söylerdiniz?

Selam derdim, "N'aber?" deyip hatrını sorardım. Uzun süredir kendimle yüzleşmediğimden olacak, hayatın nasıl gittiğini öğrenmeye çalışırdım.

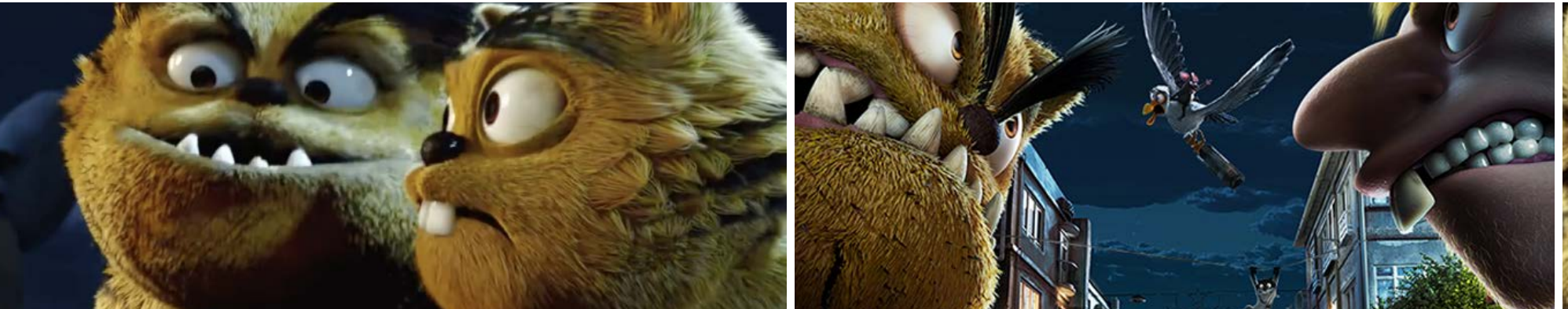
Türkiye'de mizahın sınırları sizce nerede başlıyor, nerede bitiyor? Politik ve toplumsal konularda mizah yaparken otosansür uyguladığınız oluyor mu?

Mizahın bir sınırı yok bana göre ama mizahın iğneleyici olduğu kadar sempatik ve eğlenceli de olmasını sevdiğimden, fazla kaba taraflarını yonttuğum da oluyor.

Türkiye'de mizah kültürünün giderek zayıfladığını düşünenler var. Özellikle politik mizahın etkisini kaybettiği yönünde eleştiriler var. Sizce bu durum toplumsal baskıdan mı kaynaklanıyor, yoksa mizah anlayışında bir değişim mi var?

Eskiden mizah dergilerinde politikacıları sık sık çizerdik. Sonradan politikacı figürü, bir devlet memuru değil de kutsallığı olan bir pozisyona çekildi. O yüzden eski tarzda eleştirel espriler yapamaz olduk, yapsak da hemen davalık olmaya başladık. Mizah biraz da dergilerden internete kaydı.

...

Uzun yıllar boyunca çeşitli mizah dergilerinde çalıştınız. Geleneksel basından dijital platformlara geçiş sürecini nasıl değerlendiriyorsunuz? Biz dijital platformlardan geleneksel basına geçmeye çalışıyoruz. :) Tavsiyeniz olur mu? (Her şey çok pahalı.)

Evet, dijital platformda dergi denemeleri yaptık ama dergideki çizerleri besleyebilecek bir para getirmediğinden pek üzerine gitmedik. Şu anda Uykusuz dergisi, aylık periyotlarla tekrar dergi formatında çıkmaya devam ediyor.

Son dönemde sosyal medyada aktif olarak canlı yayınlar yapıyorsunuz. Bu platformları nasıl değerlendiriyorsunuz ve takipçilerinizle etkileşiminiz nasıl?

Pandemi döneminde çok canım sıkıldığı için başlamıştım canlı yayınlara. Sonra bir süre sürdürdüm. Konuklar alıp onları dinliyordum, çok eğlendik yayınlarda ama artık pek yapmıyorum. Dijital değil, organik olarak iletişimi sürdürüyorum insanlarla.

"Obje Art" fikri nasıl ortaya çıktı? Bu projeye neyi amaçladınız ve izleyicilerden nasıl geri dönüşler aldınız?

Obje Art kitabını çıkardıktan sonra pek sık yapmasam da hâlâ devam ediyorum. Bulutlara bakıp onları bir şeylere benzetmek, kahve telvesine bakıp orada figürler görmek gibi bir göz refleksi aslında. Buna "pareidolya" deniyormuş. Gündelik hayatta kullandığımız eşyaları bir esere dönüştürmek çok zevkli. Plastik bir sanat. Yakında bir Obje Art sergisi planlıyorum.

"Kötü Kedi Şerafettin" karakteri, 2016 yılında animasyon filmi olarak izleyiciyle buluştu. Bu süreci ve filmin aldığı tepkileri nasıl değerlendiriyorsunuz? Biz severleri

olarak filmin devamını bekliyoruz. Bu mümkün olur mu?

Yapımı yaklaşık sekiz seneye yayılmış, aşırı itina ile hazırlanmış bir filmdi Şero. Sinemalarda +14 olarak oynadı ülkemizde. South Park gibi yetişkinler için yapılan animasyon kültürü zayıf, Şero ona rağmen çok iyi bir gişe yaptı. Dünyadaki animasyon festivallerinde görücüye çıktı ve Pixar kalitesinde bir filmi gururla izlettik yurt dışında da. İkinci film için Şero'nun oğlu Tacettin'in başrolde olduğu bir hikâye yazdım ama animasyon, çok para yakan bir proje. Şu hiper enflasyonik ortamda yapımcıları biraz korkutuyor tabii ama ikinci filmi de kovalamaya devam ediyoruz.

Cengiz Üstün'ün kardeşi olmak nasıl bir şey?

Komik soruymuş. Hiç düşünmemiştim bu şey hakkında. Genel olarak bakınca iki zıpır, komik çocuğuz ve bebekliğimizden beri çok gülüyoruz. Hatırlıyorum, çocukluğumuzda o kadar konuşup gülerdik ki babamız "Yeter artık, başım ağrıdı!" diye bizi sustururdu. Cengiz'in kardeşi olmak, bitmek tükenmek bilmeyen komik muhabbetler demek benim için.

Drink & Draw etkinlikleri giderek daha popüler hâle geliyor. Bu etkinlikler sizce çizerler arasında dayanışmayı ve yaratıcılığı artırıyor mu, yoksa sadece sosyal bir etkinlik olarak mı görülüyor? Sizce bu tür buluşmaların sanat dünyasına etkisi nedir?

Drink & Draw, Avrupa kökenli bir sosyal kaynaşma icadı. Usta bir çizerin eşliğinde yapılan bir tür birlikte çizip eğlenme vesilesi aslında. Çizmek çok içe dönük, yalnız ve asosyal bir sanat. Bunu kırıp bir araya gelerek yapıldığında değişik bir neşe atmosferi yaratıyor. Herkesi bekleriz.

Klişe Sorular Bölümü

Bülent Üstün, 2025 yılında Mars'a götürülüyor. Bundan sonraki hayatınızı sadece bir yemek, bir film, bir albüm ve bir kitapla geçirecek olsanız, hangilerini seçerdiniz?

Yemek: Islak hamburger

Film: Evil Dead 2

Albüm: Bob Marley - Redemption Song

Kitap: Stephen King - Cujo

Mizah ve karikatür alanında kariyer yapmak isteyen gençlere ne gibi tavsiyelerde bulunursunuz?

Eskiden olsa bir motivasyon tavsiyelerinde bulunurdum ama artık motivasyonun kendini kasmaktan değil, yaptığın şeyi sadece sevmekten geçtiğini gördüm. Mizah olabilir, karikatür ya da minibüs şoförlüğü de olabilir. Önemli olan, severek yaptığın bir uğraşı bulabilmek ve onu sürdürülebilir kılmak.

Yakın gelecekte hayata geçirmeyi planladığınız yeni projeler veya çalışmalar var mı?

Geleceğe ve planlar yapmaya inanmıyorum. Zaman denen zamazingonun anların ardışıklığıyla oluştuğunu hissettiğimden beri "o esnada" orada olmak ve gerekeni yapmanın kayığına binip okyanusa açılmak en doğrusu.

Kariyeriniz boyunca sizi en çok etkileyen veya unutamadığınız bir anınızı paylaşır mısınız? Dergimizin ismi "Talihsizlik" olduğu için, başınıza gelen talihsiz bir olayı da bizimle paylaşabilir misiniz?

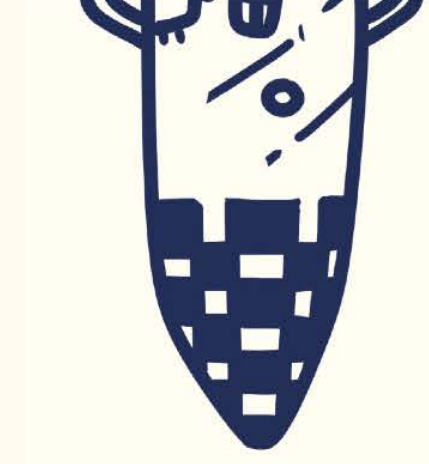
Talihli bir anım var aslında. O ay dergiye çizeceğim Şero macerasını bir türlü bulamıyordum. Bakkala gittim mahalledeki, öyle komik bir şeyler anlattı ki direkt maceraya onun anlattıklarıyla girdim. Mucize gibiydi. Talihsiz anım da hayatta dört kez boğulma tehlikesi atlattım. Her seferinde "Sonum böyle olacakmış" diye kabullenmeme rağmen yine bazı mucizelerle hayatta kaldım. Artık denize girsem de açılmıyorum, kıyıda kumdan kale yapıyorum.

Peki, son soru olarak, Cemil olabilir mi?

Kesinlikle!

TANK GIRL & BÜSTÜN

Çizgi roman dünyasının sıkıcı ve erkek hemonyasına inat isyancı karakter Tank Girl ve Bülent Üstün aynı evrende... Düşünsene, bu evren, bir yandan post-apokaliptik çorak araziler, diğer yandan İstanbul'un kenar mahallelerinin tozlu, karanlık ama bir o kadar gerçek sokaklarından oluşuyor. Bir tarafında çılgın, anarşist Tank Girl, diğer tarafta Punk ruhunu sokaklarda ve çizgilerde taşıyan Büstün'ün aykırı ruhu...

İstanbul artık harap, ama serseri ruhunu kaybetmemiş yıkık dökük gecekonduarın aralarında iki arkadaş. Düzenin ve her türlü otoritenin tam karşısında duran, kaosun beden bulmuş hali gibiler. Gözleri alaycı, sesleri sigara dumanı gibi ağır ve her cümleleri bir kara mizah şiiri gibi.

Bir gece, eski gece komdunun çatıda eski bir radyo çalarken Büstün şöyle diyor:

“Dünyayı sen mi kurtaracak mısın,” Tank Girl?”

Tank Girl, ufka doğru bakıyor, dudaklarında o asi gülümseme: **“Hayır. Ama en azından eğleneceğim.”**

kendini inşa eden kadınlar

SEVİNÇ YAŞAR

Aklının ipiyle, yüreğinin kuyusuna inen;
kendini inşa eden, “Ben kendim yaparım!”
diyen kadınlar var bu hayatta!

Kimi hamuru yoğurur, kimi çapayı savurur.
Kimi kalemiyle, kimi iğnesiyle işler nakışını.
Kimi odunu taşır sırtında, kimi emzirir bebeğini kucağında.
Kimi maden ocağında, kimi mutfaktaki ocağının başında.
Kimi süzülür havada, kimi yüzer derin sularda.
Kimi meydanlarda, kimi sahalardan uzakta.
Kimi hastaya bakar, kimi iki dikiş atar.
Kimi savunur masumun hakkını, kimi hapse tıkar suçluyu.
Kimi çizer planı, kimi dizer tuğlayı, kimi rengârenk boyar simsiyah duvarları.
Kimi baret takar başına, kimi çiçek takar saçına...

Zamana, mekâna, zorluğa, zorbalığa
meydan okuyan kadınlar var!

Adına ‘yaşam’ denen bu kargaşada...

Ve her yeni günle birlikte hayata yeniden
başlayan, hayatın tam da ortasına karışan
kadınlar...

Kadın uyanır, önce dağılan saçını toplar; ardından ev halkının yedikten sonra "çıl yavrusu" gibi dağılıp bırakıp gittiği kahvaltı sofrasını toplar. Sonra yatağı, yorganı, kuruyan çamaşırı, sağı, solu, evi toplar. Yatmadan önce son bir kez etrafı toplar; gün sonunda kırılan kalbini yine kendi toplar...

Duruşuyla, bakışıyla, yürüyüşüyle, endamıyla... Rüzgârını bırakır geçip gittiği yolda, şiir gibi savurur saçlarını, baharları getirir kokusu.

Ruha dokunan, ele avuca sığmayan, başına buyruk, özgür kelekler gibi uçarı...

Yaşanmışlıklarını hiçe sayarak, ardında bırakarak, etrafına hüzünden örülmüş sahte gülücükler atarak, her şeye rağmen dimdik ayakta durarak yürüyüp geçen kadınlar...

Hayatın her alanına, her anına sadece bir gün değil, her yeni günle birlikte; kimi eliyle, kimi fikriyle emek verir, ilmek ilmek dokur yaşamı...

Bunun içindir ki; sadece 8 Mart'ta değil, hayatın her anında, her alanında emek veren tüm kadınlarımızın her günü kutlu, mutlu, huzurlu olsun...

Varsın gerisini, kadının varlığına katlanamayanlar, emeğine saygısı olmayanlar düşünsün...

vicdan

PINAR HANZADE

Yataktan kalktığında hava aydınlanmamıştı henüz. Banyoya doğru sürükledi yorgun bacaklarını. Altmış bir yaşındaydı Vicdan, yaşlı sayılmazdı henüz. Fakat yaşadığı vahim olaydan sonra evden pek çıkmamış ve ömrü boyunca yemediği yemeği son iki yılda depolamıştı vücuduna. Yedikçe rahatlıyordu sanki. Ya da kendince günah sayılmayan bir intihar yolu bulmuştu. Çok yiyip patlamayı hayal etmişti defalarca. Parçalara ayrılacak ve o parçalar o kadar küçük olacaktı ki hiç kimse yok olanın o olduğunu anlamayacaktı bile.

Banyo aynasında baktığı yüzü nasılda yabancıydı ona. Çok uzak değil, henüz iki yıl önceki haliyle karşılaşa ‘Teyzeciğim!’ deyip saygı gösterirdi şimdiki Vicdan’a. ‘Ah Vicdan...’ dedi kendi kendine. Anneanesi vermişti ona bu ismi. Kendisi gibi o da onlarca hayata sığacak acıyı sığdırmıştı kısacık ömrüne. Belki de hayatında hiç merhamet görmediği için seçmişti bu ismi torununa. Vicdanlı olsun ve vicdanlı insanlara çıksın tüm yolları diye... Annesini daha memesindeki süte doymadan kaybedince anneanesi sahiplenmişti onu. Bizim ailenin tüm kadınları lanetli diye düşünmüştü yıllarca. Kimseye yük olmadan ama sırtlarında oluşan büyük kamburlarla göçmüşlerdi bu hayattan.

Üzerini değiştirip, evin her köşesinden kendisine gülümseyen oğlunun fotoğraflarından birini alıp, öptü. Bağına bastı sımsıkı. ‘Güler yüzlü yiğidim.’ diye mırıldandı sessizce. İmkânı olsa yarıp gövdesini sanki bir organıymış gibi yerleştirdi tüm fotoğrafları içine. Hatta bütün organlarını alabilirlerdi bunun karşılığında. Fotoğrafı usulca yerine koydu ve dış kapının yanında duran, içi hınca hınç dolu çekçekli pazar arabasını alıp çıktı evden.

Osmanlı’dan kalma, ahşap evlerin boğaza karşı eşsiz bir gerdanlık gibi dizildiği, yokuşlu bir sokakta oturuyordu Vicdan. Evlenince gelin gelmişti bu sokağa. Burada doğurmuştu ilk ve son göz ağrısı oğlunu. Son yıllarda yokuşu aşmakta zorlansa da yemini vardı, burada kapatacaktı gözlerini son kez. Oğlunun koşup, oynadığı, ilk kavgasını yaptığı, ilk kez âşık olduğu, her bir taşında ayak izinin, her bir binada parmak izinin olduğu bu sokakta verecekti son nefesini.

Pazar arabasının çıkardığı tiz tekerlek sesinden başka ses yoktu sokakta. Henüz sönmemiş olan sokak lambalarının ışığı altında yokuştan inerek, gözden kayboldu Vicdan. Çok geçmeden sahildeki yerini almıştı bile. Son üç aydır yaptığı gibi önce taburesini, ardından tezgâhını açtı özenle. Kendisi gibi erkenci olan ve birazdan arabasının başına üşüşecek kalabalık için hızla hazırlanan simitçi saygıyla selamladı onu. Tatlı bir bahar esintisi vardı İstanbul Boğazı’nda. Taburesini denize karşı çevirdi Vicdan. Güneş, nazlı bir prenses gibi kendini göstermeden önce yansımasını salmıştı kadim şehrin üstüne. ‘Uyanın!’ diyordu sanki. ‘Uyanın ve karşılayın beni.’

Vicdan çantasından örgüsünü çıkardı ve kırk bir yıldır aynı hayranlıkla izlediği manzaraya karşı örmeye başladı. Bir tablonun içinde; ressamın detay olarak değil, özne olarak çizdiği bir karakterdi sanki o an. Üç ay önce gördüğü rüyadan sonra her gün aynı tablonun içinde örmeye devam ediyordu hiç durmadan. Artık yemek değil, örmek hayata bağlıyordu onu.

Uyandı sonunda İstanbul. Yaşam için dışarı çıkan insanlarla doldu sokaklar, caddeler ve binalar.

Yanından gelip geçenlerin çoğu tanıyordu artık Vicdan'ı. Tanımayanlar da aşınaydı bu hüznü yüze. Gün içinde birçok kişi selam verip, hatırını soruyor, bazıları da yanlarında getirdikleri poşetleri sanki çok önemli bir emanetmiş gibi, saygıyla Vicdan'a teslim ediyordu. O da hepsini özenle çantasına yerleştiriyor ve eve gidince yine aynı özenle oğlunun dolabına yerleştiriyordu.

Günler, haftalar, aylar kovaladı birbirini ve ardından değişti mevsimler. Kış göz kırptıyordu artık şehre. Yine aynı rüyayla uyandı Vicdan. Küçük bir çocuk vardı rüyasında. Karlar içinde, ayağında lastik ayakkabılar, üzerinde delik bir örgü hırkayla. Titriyordu küçücük, masum bedeni. Buna rağmen gülümsüyordu korkusuzca. Hayata, kaderine, doğduğu coğrafyaya inat gülümsüyordu. Oğlu geliyordu sonra Vicdan'ın. Güler yüzlü yiğidi gülerek yaklaşıyordu çocuğa. Üzerinde onurla taşıdığı, göğsündeki bayrak için hiç düşünmeden canını vereceği parkasını çıkartıyor ve çocuğa giydiriyordu. Sonra minik ellerini alıyordu ellerinin arasına. Nefesiyle ısıtmaya çalışıyordu morarmış küçük elleri. Sonra sarılıyordu ona. O güne kadar hayata gelmesine vesile olan anne ve babasının sarılmadığı gibi sarılıyordu. İri bedeninin içine saklamak ve her şeyden korumak istiyordu sanki onu. Annesine dönüyordu sonra, gülümsüyordu ona da. Onu en son gördüğünde kalbine, zihnine, ruhuna kazıdığı o onurlu gülüştü bu. Bin hayat yaşasa bininde de unutamazdı o bakışı Vicdan.

Rüyanın tesirini iliklerine kadar hissetmek için hemen çıkmadı yataktan, oyalandı. Ardından her sabah yaptığı işleri yapıp, hazırlandı. Evden çıkmadan önce oğlunun dolabını açtı ve çantasından çıkardığı poşetleri açıp, içlerinden çıkan renk renk yün ipleri içine yerleştirdi. Güçlkle yerleştirdi zira dolap ağzına kadar ip doluydu. Ardından mantosunu giyip evden çıktı. Dışarı çıkar çıkmaz ayazı hissetti yüzünde. Arabasını çekerek yokuştan inmeye başladı. Birkaç adım atmıştı ki sokak lambasının mum ışığı gibi aydınlattığı karanlık sokağa gökyüzünden ilk kar tanesi düştü. O an bütün dertleri bitti sanki Vicdan'ın. Durdu, yıllardır o anı bekliyormuş gibi büyük bir mutlulukla izledi dans ederek yeryüzüne inen taneleri. Yüzüne oğlunun yüzü yansdı sanki.

Ayna oldu oğluna. Ondaki o gururlu ifade ele geçirdi yorgun yüzünü. Şükretti Vicdan o ânâ. 'Ben lanetli değil, uğurlu olanım.' dedi gülümseyerek. Arabasının çıkardığı tekerlek sesi eşliğinde yokuşu inerek gözden kayboldu yine Vicdan.

Tam o an Suriye sınırında görev yapan askerlerin gözüne büyük bir koli takıldı. Bir zarf vardı üzerinde. "Şehit Piyade Komando Uğur Kaya'nın annesi Vicdan Kaya" yazıyordu zarfın üzerinde. 'Şehidimiz Uğur Kaya, tanıyorum ben onu.' dedi aralarından biri. Sonra hüznle başladığı kahramanlık hikâyesini, hüznünün önüne geçen büyük bir gururla anlattı. Aslında aralarında bilmeyen yoktu bu hikâyeyi ama bin defa dinleseler yetmezdi hiç birine. Küçük bir çocuğa siper olmuştu Şehit Uğur Kaya. O yaşasın diye bir an bile düşünmeden vazgeçmişti canından, kanından, hayatından. Karlar üzerinde, yüzünde o mutlu gülümsemeyle bulunmuştu kardeşten öte kardeş olan silah arkadaşları tarafından.

Derin sessizliğin ardından buldukları hazine sandığının açılmasını heyecanla bekleyen defineciler gibi çember oldular kolinin etrafında. İçlerinden biri büyük bir özenle açtı paketi. İçinden örülmüş onlarca çocuk hırkası ve bir anne tarafından yazılan şu not çıktı. 'Savaşta ve barışta, dünya üzerindeki hiçbir çocuk üşümesin.'

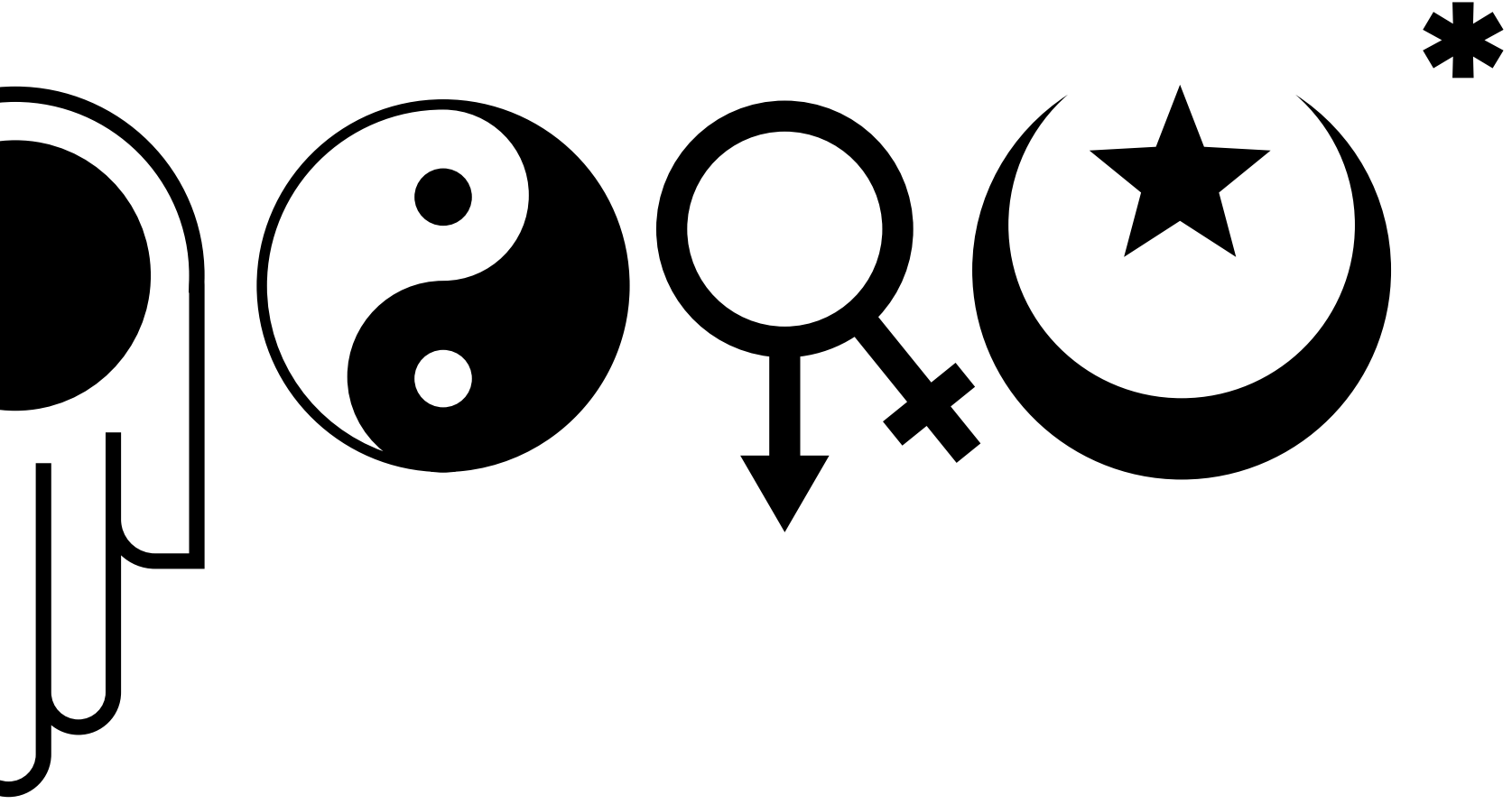
ABDULLAH MEMİŞ

Her birimizi yansıtan ortak renklerimiz ve farklılıklarımız, insanlık tarihinin en değerli hazinelerindendir. İnsanlık, farklı kültürlerden, inançlardan, ırklardan, cinsiyetlerden, cinsel yönelimlerden ve yaşam tarzlarından gelerek ortak bir hafıza oluşturur. Bu çeşitlilik, toplumları daha zengin, daha dinamik ve daha yaratıcı hâle getirir. Farklılıklarımız, bir arada var olmanın getirdiği güç ve potansiyelin temel kaynağıdır. Bu nedendir ki dünya dediğimiz yuvamız, renklerimiz ile canlılığını sürdürür.

Temelde her ne kadar toplumsal süreçte ve özellikle bugünlerde öcü gibi görünüyorsa da, farklılıklar toplumsal gelişimi hızlandırır. Her birey, farklı bir bakış açısı ve deneyime sahip olduğundan, bir araya geldiklerinde bu farklı bakış açıları yenilikçi çözümler üretmeye olanak tanır. İş dünyasında, sanat alanında veya bilimde bu çeşitlilik, daha

yaratıcı ve etkili çözümler üretmeyi sağlar. Örneğin, bir araştırma ekibi, farklı disiplinlerden gelen bireylerden oluştuğunda, daha çeşitli bakış açıları ve farklı metodolojilerle sorunlara yaklaşırlar. Bu da inovasyonu artırır ve insanlığın ihtiyacı olan kaynaklara erişimi kolaylaştırır.

Farklılıklar aynı zamanda empatiyi ve anlayışı teşvik eder. Farklı geçmişlere sahip olan bireylerin birbirlerini daha iyi anlamaları ve saygı göstermeleri, toplumsal barışı güçlendirir. İnsanlar, farklılıklara saygı duydukça, önyargılar azalır ve daha güçlü bir toplum yapısı ortaya çıkar. İnsanlar, başkalarının yaşadığı zorlukları ve deneyimleri daha iyi anlayarak, toplumsal eşitlik ve adalet için daha çok çaba sarf ederler. Her bireyin kendisini özgürce ifade edebilmesi ve kimliğini kabul ettirebilmesi, toplumsal yapının daha sağlıklı ve çeşitliliği kucaklayan bir hâle gelmesine olanak tanır. Kimliklerimizin ve farklılıklarımızın toplum

üzerindeki olumlu etkileri, birçok farklı açıdan kendini gösterir.

Ayrıca, kültürel farklılıklar, bir toplumun sosyal dokusunun zenginleşmesine katkıda bulunur. Her kültür, kendine özgü gelenekler, yemekler, müzikler ve sanatlar sunar. Bu çeşitlilik, küresel anlamda kültürel alışverişi arttırır, insanlar arasında köprüler kurar ve küresel dayanışmayı güçlendirir. Bu sayede, toplumlar daha hoşgörölü ve daha açık fikirli hâle gelir.

Farklılıklarımız insanlığa büyük bir olumlu etki yapar. Çeşitli bakış açıları, daha yenilikçi çözümler, daha güçlü empati, kültürel zenginlik ve toplumsal dayanışma oluşturur. İnsanlık, farklılıklar içinde bir arada var olmayı öğrendikçe, daha adil, barışçıl ve gelişmiş bir toplum yapısına ulaşır.

Farklılıklarımızla Türkiye toplumunun

çeşitliliğini kabul etme ve bu çeşitliliği kucaklama noktasında birçok tarihi ve toplumsal gelişmeye dayanır. Osmanlı İmparatorluğu'nun çok kültürlü yapısından Cumhuriyet dönemi reformlarına, Kürtler, Aleviler, Ermeniler, Romanlar, LGBTİQ+'lar ve diğer azınlıkların hak mücadelesine kadar pek çok aşama, toplumsal eşitlik ve hoşgörü adına, farklılıklarımızla önemli adımlar atılmasına olanak sağlamıştır.

Ancak bu süreç, her zaman sorunsuz olmamakla birlikte, toplumsal kabul ve eşitlik konusunda günümüze kadar birçok zorluk yaşanmıştır. Farklılıklar ve çeşitlilik, Türkiye'nin sosyal yapısının ayrılmaz bir parçası olduğu gerçeğini kabullenerek ve toplumsal barış, hoşgörü ve eşitlik anlayışının gelişmesine fırsat vererek, bu farklılıkların herkes tarafından kabulüyle herkes için eşit bir yaşam mümkün olacaktır.

simon

NAZ ÖZKAN

Hayatımın şarkısı dediğin bir şarkı var mı Simon? Benim var. Genelde sigaramın dumanına tutturduğum, bazen de hayallerime eşlik etmesine izin verdiğim, o güzel tınısını kulaklarımdan bünyeme akıttığım zehir gibi bir şarkı var. Bilirsin, Sting'in sesi bazen kadife gibi bazen de bir avuç talaş gibi akıyor başımdan aşağıya. Sarhoş ediyor beni her nakaratı. Sting, her Shape of My Heart dediğinde kalbimin şekli değişiyor sanki ve ben buna seve seve izin veriyorum. Zamanla anlarsın ne demek istediğimi. Ya da boş ver, umarım hiçbir zaman anlamazsın. Daha küçüksün, henüz eline hiçbir şeyi alıp da şakaklarına dayamadın ve umarım bu dediğime çok geç kalırsın Simon. Umarım geç kaldığın her şey sana mutluluk getirir. Çünkü sanılanın aksine büyümek, sadece olgunlaşmak değildir. Büyümek, seninle beraber her şeyin beyninde büyüyen bir tümör gibi yayılarak büyümesi demek. Hani Oğuz Atay seslenirdi ya çaresizce Olric'e, heh, ben de sana dert yanıyorum işte böyle ara sıra... Büyüme Simon, sen uzun bir süre büyüme. Büyümek iyi bir şey değildir. Zaten eninde sonunda büyüyeceksin farkında olmadan. Sen iyisi mi, bu işi olabildiğince ertele. Hani Leon, Mathilda'ya intikamın iyi bir şey olmadığını anlatıyordu ya, ona benzetebilirsin bu dediklerimi.

Ne yapayım Simon? Senden başka kimim var? Arada bir sana düşünüyorum işte böyle. Aslında daha fazlasını yapabilirim de, inan hiç içimden gelmiyor Simon ve inan bu sefer gerçekten sorun sende değil. Bende de değil. Bu toplumda! Bu densiz düzensizlikte! Bu cahil cühelası, bu çürümüş, kokuşmuş müsveddelerde! Çok korkuyorum Simon... Zil zurna delirip de farkında olamamaktan çok korkuyorum! Sonra böylesine delirince, haliyle elden ayaktan gelecek olan her şeyden de korkuyorum. Yaptıklarımın, yapacaklarımın teminatı olmasından, yerli yersiz soyunmaktan, kolonya döküp her şeyi ve herkesi yakmaktan korkuyorum. 78 kişinin kış tatiline gidip de, fıkra gibi, soğuğun ortasında yanarak can verdiği güzel ülkemde korkunun bana yaptıracaklarından korkuyorum Simon. Çünkü diğerleri gibi değilim, bilirsin. Ben korkunca saldırganlaşmıyorum; ama bir köşeye sinip, susup oturmuyorum da. Korku beni durdurmuyor, aksine harekete geçiriyor, ince eleyip sık dokuyarak plan yaptırıyor, sonra o planı tıkr tıkr saat gibi işletiyor... Ben korkunca yerimde duramıyorum Simon. Ben korkunca çıkıp parklardaki ağaçları koruyorum. Biber gazı yemeden gönül rahatlığıyla ağlayamıyorum mesela. Elimi de kırsalar, kolumu da kesseler avazım çıktığı kadar bağıriyorum! Dilimi koparsalar gözlerimle konuşuyorum Simon, gözümü kör etseler gövdemden son bir parça kaburga tanesi kalana kadar koparıyorum bendimi, sığmıyorum, taşıyorum, sen bunun devamını bilirsin, hangi çılgın eline zincir alsa şaşırmıyorum, o zinciri alıp onun...

Neyse Simon. Sen beni anladın, ben seni anlamaya çabalıyorum. Bak, en azından çabalıyorum. Sen, seni yoran her şeyin huzura dönüşmesini bekliyorsun; uzak gördüğün her güzellik yakın, beklediğin her haber en güzel haliyle gelsin istiyorsun ya hani, hak istiyorsun, hukuk, adalet istiyorsun ya! Anlıyorum Simon, seni çok iyi anlıyorum... Peki, tüm bunlar için ne yapıyorsun? Heh, benim çabaladığım kısım burası işte. Ne yapıyorsun Simon? Bunca yıldır sen nerede, niye, neyin uykusunu uyuyorsun? Günaydın Simon, günaydın güzelim benim... Boş ver sen yarınlar için endişelenme, yarının kaygısı yarının olsun, sen gününü kurtarmaya bak hep! Aman ha! Sakın elini taşın altına koymayasın, ilerisi için tek bir laf bile atmayasın!

Tamam, tamam sakinim Simon. Burundan yavaşça, tatlı tatlı nefesler alıp, dudaklarımın arasından karbondioksit salıyorum gökyüzüne. Güzel de bir Türk kahvesi yaparım şimdi bize, oh mis... Gerçi daha yaparken kokusuyla mest olur, birkaç dakikaya kendime gelirim. Bilirsin, Türk kahvesi alametifarikamdır. Hemen, her yerde işe yarar, dümdüz eder beni. Elimden gelse damarlarımda gezen kanın yarısı telve olurdu, bilirsin. Sen bunların hepsini bilirsin Simon. Yeme beni!

Simon! Ah be Simon... Dört ayağınla ne güzel de salınırdın yanımda... Tüm çılgınlıklarına rağmen gelir yine yamacımda huzur bulurdun. Beni de huzura kavuştururdun. Huzurda stabilizenin ta kendisiydin, simgesiydın. Ne kadar hoyrat olursam olayım asla pes etmez, beni silkeleyip kendime getirmenin bir yolunu bulurdun. Sadık kelimesinin tüy bulmuş haliydin adeta. Leş gibi sıcak bir yaz gününde buluşmuştuk, kavuşmuştuk birbirimize. Sen o güzel kuyruğunu sallaya sallaya geçmiştin önümden, sonra dönüp bakmıştın bana uzun uzun, anlamlı anlamlı. Sanki yediğim gazı hak etmişim gibi, sanki yediğim nanelerden mütevellit tırmalayan hurmalarımı ayıklar gibi... Anlam verememiştim ilk başta; muhalif miydin, değil miydin, neydin, kimdin, nasıl bir cinstin sen? Zamanla anlamıştım sadece dost canlısı olduğunu. Hatırlıyor musun? Ben deliler gibi koşmaya başladığımda dörtnala peşimden gelmiştin. Sanırsın at... Ne uslu, ne güzel bir şeydin... Güneşin altında yıllarca beklesen de, kışın yağan karın arasında kaybolana kadar dursan da yılmadın, pes etmedin. Koşulsuz, şartsız sevdin beni...

Emeklerine sağlık Simon, yüreğine sağlık. Ben de çok sevdim, seviyorum hala seni. Çoğu zaman seni hafife aldığım hatta çirkin bulduğumu belirttiğim anlar oldu; yalan, hepsi yalan. Sen kusuruma bakma Simon. Sen alışkınsın bu hallerime zaten... Yine de tüm bunlara rağmen benden vazgeçmedin ya, helal olsun! Ama ben de senden vazgeçmedim. Geçmeyelim de zaten, biz birbirimizden hiç vazgeçmeyelim Simon. Bu böyle sonsuza dek sürsün, olur mu? Bana böyle küçücük bir kâğıt parçasından bile olsa gülümse. Gündüzümle gecemde, her kaotik ortamımda göğsümün ceplerinden çıkarıp bakayım fotoğrafına, sakınleşeyim, güzelleşeyim... Bilirsin;

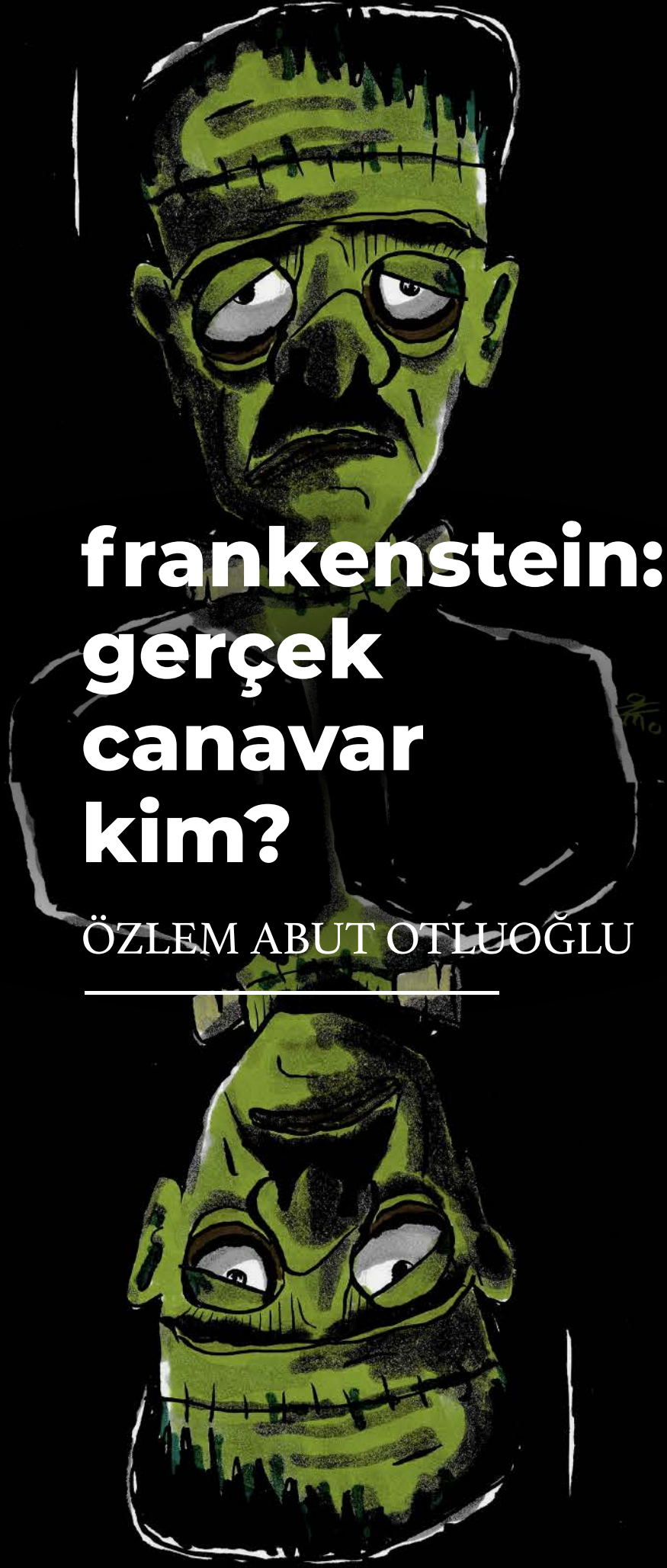
kolay taşınabilen acılarım, üst üste dizilen hayal kırıklıklarım ve gerektiğinde yaslanabilmek için masa, sandalye olabilen türlü türlü, garip acılarım, hayatlarım var. Her biri ayrı birer oyun, birer şiir gibi duruyor karşımda. Sen geceleri gözlerimi aç Simon, bilirsin, gündüzleri uyumayı pek sevmem ama kuşluk vakti biraz gözlerimi dinlendirsem kâfi.

Bir akşam sokak arası esnaf lokantasında çorbamı yudumlarken yine gel, karşımda ısıtıcının altına uzan bir güzel şöyle ya da sabahın zifirinde kahvemi yudumlarken balkonda, usulca sokul kenarıma, köşeme. Adeta bir halk kahramanı gibi göğsünü gere gere yürü yine yanımda, gel, kurtarıcım ol, yoluma yoldaş ol, istersen kardeş ol. Varlığını hissetmeye ihtiyacım var Simon... Ah be Simon... Kolayca fark edilmez birine dönüşebiliyorum, biliyorsun, sen de benim kadar gerçekleri görüyorsun işte! Konuşturma beni Sezen, Sezen... Sen beni unutma, sen beni fark et Simon. Biliyorsun hep çok yalnızdım, hala da yalnızım. Sen farklı ol, farkımda ol.

Ah Simon, üzümlü kekim

B

V

Size bugün en sevdiğim romandan söz etmek istiyorum. Mary Shelley'nin 'Frankenstein - Ya da Modern Prometheus' adlı eseri ve onun kalemi aracılığıyla hayat bulan yaratığı, çoğu zaman yalnızca bir korku romanı olarak anılsa da aslında çok daha derin anlamlar barındıran, edebiyatın en önemli klasiklerinden biri. 1818'de yayımlanan ve 1831'de yazar tarafından revize edilen bu roman, bilim, ahlaki değerler, insan doğası ve toplumsal ötekileştirme gibi konulara cesurca yaklaşıyor. Her eseri, yazıldığı dönemi göz önünde bulundurarak ele alacak olursak, kadının adının olmadığı Viktorya Dönemi İngiltere'sinde yaşayan 19 yaşındaki bir genç kadının, insanın yaratıcı gücü ile sorumlulukları arasındaki dengesizliği distopik bir korku hikâyesi üzerinden roman hâline getirmesi akıl almaz bir başarı.

Bilim ve Ahlak Çatışması

Romanın ana karakteri Victor Frankenstein, bilimsel merakı ve hırsı uğruna doğanın sınırlarını zorlayan bir bilim insanı. Victor, kendi yarattığı varlığa karşı sorumluluk almadığında, hem kendisi hem de çevresindekiler için trajik gelişmeler meydana geliyor. Romanı okumuş arkadaşlarım varsa, eserin yalnızca bir korku hikâyesi değil, aynı zamanda gücün sorumlulukla dengelenmesi gerektiğine dair güçlü bir uyarı mesajı iletildiğini fark ettiklerinden eminim.

Mary Shelley'nin Okura Sorduğu Önemli Soru: Gerçek Canavar Kim?

Eserde, ceset parçalarından bir araya getirilerek yaratılan varlık, anlatıda "canavar", "şeytan", "iblis" gibi sıfatlarla anılsa da asıl canavarın kim olduğu sorusu romanın temelini oluşturuyor. Victor Frankenstein'ın yarattığı varlık, başlangıçta saf ve masum. Ancak insanlara duyduğu sevgi karşılığında acımasızca dışlanması ve reddedilmesi sonucu şiddete eğilim göstermesi ve intikam yemini etmesini ben haklı buldum, buluyorum. Shelley, insanın dış görünüşü ile iç dünyası arasındaki çelişkiyi ve toplumun ötekileştirici tutumunu o kadar isabetli biçimde sorgulamış ki, iblis denen yaratığı anlıyor, hak veriyor, ondan yana taraf alıyorsunuz.

Kadın Karakterlerin Pasifize Edilmesi Sizi Aldatmasın

Shelley'nin romanında kadın karakterlerin genellikle pasif rollerde görünmelerine karşın, romanda yer almalarının büyük bir önem taşıdığının altını çizmek isterim. Elizabeth, Justine ve Safie gibi karakterler, romanın erkek egemen dünyasında arka planda kalsalar da toplumsal normların sorgulanmasına zemin hazırladıklarını görüyoruz. Shelley'nin, dönemin cinsiyetçi ayrımcılığına dair eleştirilerini dolaylı bir şekilde sunması, kadınların toplumdaki yerini ve seslerinin bastırılmasının nasıl bir yıkıma yol açtığını göstermesi açısından çok kıymetli.

Mitlerden İlham Alan Bir Anlatı

Romanın alt başlığı Modern Prometheus, Shelley'nin mitolojik temalardan nasıl ilham aldığını gözler önüne sermesi açısından önemli. Prometheus'un tanrılardan ateşi çalıp insanlığa sunması gibi, Victor Frankenstein da doğanın sırlarını çözerek yeni bir varlık yaratmak ister; yani ikisi de tanrılara meydan okur. Ancak Prometheus'un cezalandırılması gibi, Victor da kendi yarattığı varlığın sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalır. Shelley'nin, Prometheus mitinden esinlenerek oluşturduğu anlatı, romanın okunduğu yüzyıllar içinde kendi mitini oluşturması açısından benim için yazar olarak önemli bir detay.

Mary Shelley'nin iki yüzyıl önce kaleme aldığı eser, günümüzde hâlâ bilim, etik ve insan doğası üzerine önemli sorular sormaya devam ediyor. Yapay zekâ, genetik mühendislik, biyoteknoloji gibi alanlarda yaşanan gelişmeler ve insanların estetik yaptırdıkça birbirine benzeyen prototiplere dönüşmesi, Shelley'nin okura sunduğu alt metnin haklılığını ortaya çıkarıyor.

Son sözüm şu olsun: Frankenstein, sadece geçmişe ait bir klasik değil, aynı zamanda geleceğe dair uyarılar barındıran zamansız bir anlatıdır.

OYUN TAKVİMİ

**23,24,25,
28, 29 Mart**

**3,4,5,6
Nisan**

**@Büyük
Zarifi
Apartmanı**

büyük zarifi apartmanı

Pembe Çıkmazı'nda 150 yıllık bir apartman, kadim kolektif hafızamızın sahnesi mekâna özgü yaratılan bu projede Büyük Zarifi Apartmanı, tarihi gerçeklerden yola çıkan kurmaca hikâyelerin sahnesine dönüşüyor.

İstanbul Rumlarının geçmişinden bugüne uzanan iki kısa oyun ile hem sinema hem tiyatronun araçlarını kullanan bu deneysel performansta izleyiciler, sadece bir apartmanın değil, şehrin zengin tarihine tanıklık ediyorlar.

İKSV 50. Yıl Genç Sanatçı Fonu ile desteklenmiştir.

BÜYÜK ZARİFİ APARTMANI

TEK PERDE
-
OYUN

PROJE TASARIM VE YÖNETMENİ İLYAS ÖZÇAKIR YAZARLAR H. CAN UTKU İLYAS MAROUTSIS • FULYA ÖZLEM • SANDRA PENSO İLYAS ÖZÇAKIR • ÇAĞDAŞ EKİN
ŞİŞMAN YAPIMCI ANNA MARIA ASLANOĞLU OYUNCULAR ÇAĞDAŞ EKİN ŞİŞMAN GAFUR UZUNER • PINAR FIDAN • RASMI TSOPELA UMUT ÇINAR VIDEO
OYUNCULAR ALİ BARAN ÖZCAN • ANDREAS SARANTIDIS ÇAĞDAŞ EKİN ŞİŞMAN OGULCAN ARMAN UŞLU • YUSUF TAN DEMİREL VIDEO YÖNETMENİ & KURGU
SANDRA PENSO YARDIMCI YÖNETMEN MELİS BALABAN DEKOR TASARIM OSMAN ÖZCAN DEKOR ASİSTANI BANU GÜÇLÜ KOSTÜM TASARIM MÜGE ORHAN KOSTÜM ASİSTANI GİZEM
TUĞAN IŞIK TASARIM UTKU KARA SES TASARIM BERKANT KILIÇKAP VIDEO SES KAYIT TEKNİSYENİ ORHAN KOÇALAN VIDEO IŞIK TEKNİSYENİ KEMAL KEÇECİ YAPIM KOORDİNASYON
GÜLENAY KOÇAK PRODÜKSİYON ASİSTANI İSMET EKİN ARI AFİŞ TASARIM GÖKHAN YETER - D'ART DUVAR SOSYAL MEDYA ENVER SEDAT KURUBAŞ

CultureCIVIC
Kültür Sanat
Destek Programı

ιστός
istos

OYUN TAKVİMİ

23 Mart

13 Nisan

**@ Zorlu
Psm**

kısık ateşte düdüklü tencere

30 metrelik dev bir yumurta Üsküdar'dan başlıyor Bekir şefi kovalamaya! O sıra dostlarıyla zaferini kutlayan Beyefendi siparişini bekliyor... İçerisi gittikçe ısınıyor! Cehenneme dönüyor... Duvarlar eriyorken, bina sallanmakta.

Fiiiiiiuuuvvv!

Tüm bunların ortasında ise pişirmek zorunda kalacağı yumurtayla birlikte fokurdayan Bekir... Bıçak olan şefler, kafasını kuma gömmüş kuşlar ve tabii ki Kurt Cobain! Hepsi pişmekte. Hepsi soslandı. Çiiiiinnnn! Artık hepsi servise hazır!

Fuuuuuuvvvvv!

Kader aileden gelen bir miras mıdır? Doğduktan sonra küçülebilir mi insan? Sonsuz bir uyku insanı dinlendirir mi? Hiç kafanızı kaybettiniz mi? İnsan hiç tanımadığı bir kişiye benzer mi? Balıklar da satranç oynar mı?

Düdüklü tencerenin ateşi nasıl kontrol edilir?

Fiiiiiiiiuuuuuuuuuuuvvvvvvvv!!!!

Zaman geçiyor...

Beyefendi yumurtasını bekliyor.

Bekir? Yumurta hazır mı?

ZORLU
PSM

#DünyanDEğİŞİN

KISIK ATEŞTE
DÜYÜKLÜ TENCERE

Sezon Boyunca Zorlu PSM %100 Studio'da !

YAZAN: EMİR TAHA SARI / YÖNETEN: İREM KALAYCIOĞLU / YÖNETMEN YARDIMCISI: EZGİ YAZICI

SÜPERVİZÖR/DRAMATURG: AYLİN ALIVEREN / OYUNCULAR: EMRE YILDIZLAR, İLYAS ÖZÇAKIR, GÜL DOĞA SELVİ, FERHAT TEYMUR, ONUR AKBAY, YUSUF SARIASLAN / DEKOR TASARIMI: DOĞUKAN TAYLAN VARGÜN, KAYRA BELEN YARDIMCI / KOSTÜM TASARIMI: KAYRA BELEN YARDIMCI

IŞIK TASARIMI: AMMAR ÖZÇELİK / SES TASARIMI: YUSUF TAN DEMİREL / MÜZİK TASARIM: GÖKSU IŞIK, GÖKHAN ÖCAL

YAPIM: ZORLU PSM / KREATİF YAPIM SORUMLUSU: ŞEVVAL ÇAKIR / UYGULAYICI YAPIMCI: NECATİ GİZER, YASEMİN DERME

ZORLU PSM YAPIM KOORDİNATÖRÜ YARDIMCISI: LARA MERCAN ŞAHİN / PROJE ASİSTANI: ECE BUSE EREN / ŞARKI SÖZLERİ: EMİR TAHA SARI

OYUN TAKVİMİ

13 Mart
@Baba
Sahne

17 Nisan
@Fişekhane

23 Nisan
@Baba
Sahne

linçker ve dudaklar

Hayatta haklı olmak mı, mutlu olmak mı?

İncelikli bir yazardan bayağı bir internet fenomenine dönüşen Cemal, kendini ve çevresindekileri sözde aykırı fikirleriyle mahvederken komşularını bir türlü kentsel dönüşüme ikna edemediği eski bir binada, babasına ait eşyalarla dolu bir evde hayatın gerçekleriyle başa çıkmaya çalışmaktadır.

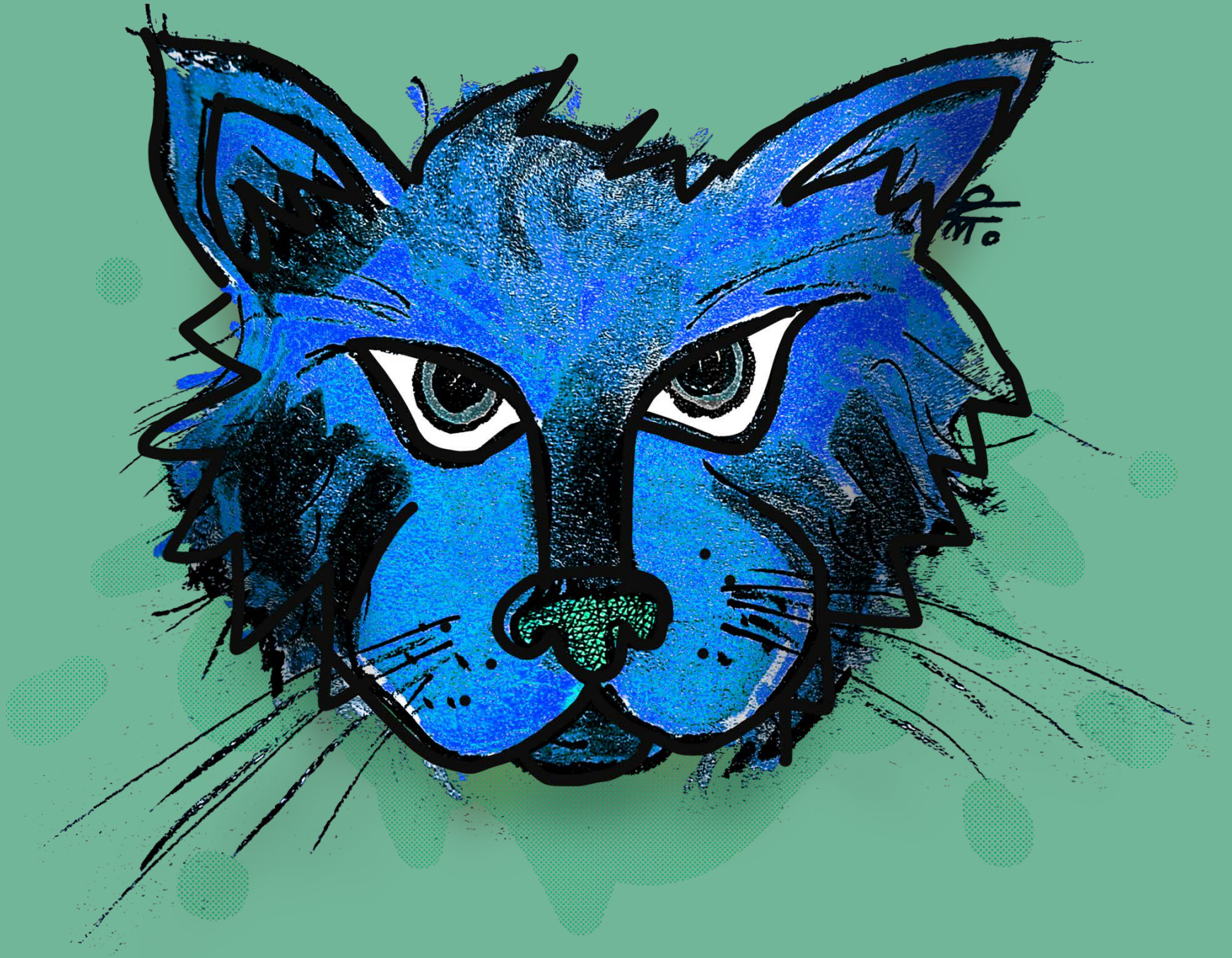
“Keşke iyi bir roman yazmak yerine iyi bir evlat olsaydın Cemal. Babanı üzmeseydin, abini kırmasaydın, anneni daha sık arasaydın. Haklı olmak yerine mutlu olsaydın azıcık. Selinler, Leylalar, Recepler, kentsel dönüşümler, sokak hayvanları filan senin neyine? Kimsenin canını sıkmasaydın, sinir uçlarına dokunmasaydın. Sustursaydın şu kafadaki Cemal’i de, uslu dursaydın.”

Çarpıcı anlatısı ve sahnelemesiyle geçtiğimiz festivalin favorilerinden Çirkin’in yapımcısı Dolkun Production bu kez prömiyerini Yeni Arayışlar bölümünde yapacak Linçler ve Dudaklar ile festivale konuk oluyor. 40. İstanbul Film Festivali’nin En İyi Erkek Oyuncu ödülünün de sahibi Halil Babür, beğenilen bir aktör olduğu gibi aynı zamanda oyun yazarı olarak kendini ispatlamış bir isim. Direklerarası Tiyatro Ödülleri’nde Kasap ve HE-GO ile iki kez Yılın Oyun Yazarı seçilen sanatçı, HE-GO ile ayrıca Üstün Akmen Tiyatro Ödülleri’nde Yılın Yerli Oyun Yazarı ödülünü aldı.

Linçler ve Dudaklar’da yaşamı yalnızca akıl üzerinden dizayn edip haklı olmayı bekleyenlerin hikâyesini olağanüstü bir sürükleyicilikle anlatan Halil Babür’ün sinematografik rejisi de sıradışı bir tiyatro deneyimi vadediyor.

İKSV 50. Yıl Genç Sanatçı Fonu ile desteklenmiştir.

BAHTİYAR
MİYAV

İKİNCİ BÖLÜM

Sıra geldi Osman'a. Evin yaramaz çocuğu. Hiçbir bok olmayacağı 5 yaşında belliydi. Bir çocuk nasıl bu kadar aptal olabilir? Sürekli kuyruğumu tutmaya çalışıyordu ve düşüyordu. Onun yüzünden, Mukaddes ile aram açılıyordu.

Küçük evin içinde duvarlara tırmanıyordu. Beni oradan oraya atıyordu. Sürekli yüzünü çizmeme rağmen, yapmaya devam ediyordu. Şöyle bir şeyden bahsetmiyorum: Sobanın sıcak olduğunu söylerler ama inanmazsın. Gider elini sobaya dayarsın. Elin yanar, acır ve bir daha asla sobaya elini uzatmazsın. Bu salak anlamıyordu. Elini daha çok sobanın içine sokmaya çalışıyordu. Size yalan söylemeyeceğim. Ölmesini istediğim çok zaman oldu. Mukaddes çok üzülür diye düşündüğüm için, alışmaya çalıştım. Hatta sevmeye çalıştım diyebilirim. Ama bir türlü sevedim. Şu an yaptığı işleri duysanız siz de sevmezsiniz. Ya da ileride yaptıklarını anlatınca dediğimi daha net anlayacaksınız. Eldivenle bile sevmeyecek birisi. Kardeşi Remziye, öyle değil mesela. Çok tatlı, sevimli, iyi bir kız. O dünyaya geldikten sonra evden atılmama rağmen söylüyorum bunu. Kediye alerjisi varmış. İnsanların böyle tuhaf huyları olabiliyor. Benim hikayem bu olaydan sonra başlıyor. Kısaca özetlemek gerekirse: Bir ev kedisinin, sokak kedileriyle maceraları. Kendilerine sokak kedisi dediğimi duysalar, okusalar, beni öldürürler. Miyav miyav miyav. Dışarıda yaşamak enteresan bir duygu. Kendi yemeğini kendin bulmak zorundasın. Birilerine yemek olma şansın da var. İnsanlar gibi aslında. Onlara çok yakın hayatımız. Onlardan görmüşüz çoğu şeyi. Mesela bizim Cumhurbaşkanımız Erol Mamasever. KKB'nin (Komünist Kediler Birliği Partisi) lideri. Sadece kavramlar farklı. Komünistlik insanlardaki gibi işlemiyor. Gerçi bir boka yaradığı yok. İnsanda da, hayvanda da, bu dünyayı algılayış biçimiyle değişiyor her şey. Kavramları kendi dünyanda şekillendiriyorsun. Sonra ona anlamlar katıyorsun. Hayatının parçası haline getiriyorsun. Ve en sonunda onun altında eziliyorsun. Bunu söyleyince bana anarşist diyorlar. Ne alakası varsa! Ben hiçbir şey olmak istemiyorum. Hiç kimsenin de benim hayatımda bir şey olmasını istemiyorum. Ama yaşamak için bazı şeylerin olması gerekiyor.

Hatta olması zorunlu. Bunu en iyi anlatan kişi bizim Mazlum abi ve onun piramiti. Hazır piramit demişken. Benim isim babam olan Bahtiyar'dan bir anı anlatmak istiyorum. 1960'lı yıllarda Mısır'a çalışmaya gitmiş. Bu hikayeyi Muzaffer, Osman'a anlatırken dinlemiştim ve ilgimi çekmişti.

"Senin deden çok büyük adamdı. Mısır'da neredeyse kral olacaktı biliyor musun? Ekonomik olarak zorluk çekilen bir dönemde." O sırada araya Mukaddes girdi ve şöyle dedi: "Ne zaman çekilmiyor ki! Seneler geçti hiçbir şey değişmedi." Muzaffer hikayesi bölününce sinirlendi. "Sen karışma kadın!" dedi. Sonra anlatmaya devam etti. Babaanneni bırakmak zorunda kalmış ve Mısır'a çalışmaya gitmiş. Antik kent Teb'de bulunan Bubastis tapınağında çalışmaya başlamış. Osman, hikayenin bu kısmında dinlemeyi bıraktı. Ben ise pür dikkat dinlemeye devam ettim. Bu tapınak Bastet denen bir tanrıçanınmış. Çok büyük bir tapınak olduğunu söylemişti deden. Bulutların bile ötesine uzanıyormuş. "Hatta ilk gün odaların arasında kayboldum. Neredeyse beni öldüreceklerdi. Derdimi zor anlattım." demişti. Tapınağın tadilatları ile ilgileniyormuş. Bir sürü çalışan olduğunu söylemişti. Orada çalışan bir kadın, dedene aşık olmuş. Adı Nefertari'ymiş. Ne enteresan isimler var yahu! Diye iç geçirmiştim, Osman uyuklarken. Bir de o sıra şunu düşündüm: Muzaffer böyle bir hikayeyi nasıl aklında tutabildi acaba? Tabii ben bu düşünceler içinde boğuşurken hikayenin devamını kaçırdım. Anca sonuna yetişebildim. Gerçi hikayenin sonu benim bütün hayatımı değiştirdi. Muzaffer şöyle dedi: "Bastet, kedilerin tanrıçasıymış ve deden Bahtiyar'a aşık olmuş. Onun için ağlamış ve bir gün mutlaka bir kedinin gölgesinde kavuşacağız demiş. Deden buraya bir kedi ile döndü. Bastet'in hatırası. Ve o kedi en sonunda Bahtiyar'ı bize getirdi." Muzaffer beni göstererek "Baksana ne kadar çok dedene benziyor," dedi. Bastet kedilerin tanrıçası ise, ben kedilerin tanrısı mıyım?

1. Ölüm

Değilmişim. Öyle her duyduğunuz hikayeye inanmamak gerekiyor. Sokak kedileri ile şaka olmaz.

Sokak - İlk Gün

"Ben sizin tanrınızım! Bana yemek getirin hemen."

Önce kimse aldırış etmedi. Sonra bir ses geldi.

"Siktir git lan pezevenk!"

Bunu duyunca sinirlendim. Daha çok bağırdım.

"Sen kiminle konuştuğunu biliyor musun? Ben Bastet kraliçesi taraf..."

Sözüm daha bitmemişken, şu an en yakın arkadaşlarımdan birisi olan Birol kafama rakı şişesini geçirdi.

"Götelek, gelmiş buraya artistlik yapıyor."

TAK! TAK! TAK!

"Off! Ne oldu ya! Miyav Miyav Miyav"

Beyaz ışık dedikleri şey gerçekten varmış. Ben onu insanların kafasındaki bir kurgu diye düşünüyordum. Beyaz pamuğu kafalarına taktıkları için öyle hayal ediyorlar gibi geliyordu. Kafalarına takmaktan kastımı anlamışsınızdır diye düşünüyorum. Genelde hikayeleri götümlle dinlediğim için ben böyle şeyleri çok anlamıyorum. O yüzden başıma bunlar geliyor. Mesela bu olayı yaşayana kadar "Kediler 9 canlıdır" gibi efsanelere inanmazdım. Ama bir canımı yiyince inandım. Tam olarak şöyle oldu: Beyaz ışığın içinde ak bıyıklı yaşlı bir kedi, beni yanına çağırdı.

"Gel yavrum buraya. Gel Bahtiyar. Gel!"

Israrla çağırdı. Israrla gitmedim. Sinirlendi, argo konuştu ve bir şeyler anlattı. Hiçbirisini dinlemedim. En sonunda yanıma geldi ve şöyle dedi:

"Dediklerimi anladın mı? 8 canın kaldı Bahtiyar. Bunu iyi kullan."

Anlamadım diyemedim. Anladım dedim. Ve geri döndüm. Gecenin karanlığında, sokak lambasının altında, rakı şişesinin kana bulanmış kırıkları arasında, anason kokusuyla uyandım.

"Kim vurdu ulan kafama?"

Birisi "Birol" dedi.

"Birol kim?"

Hayatımda ilk defa bu kadar öfkeliydim.

"Çok fazla bağıırıyorsun, yapma! " dedi tanımadığım kedi. Tabii biraz tırstım ve sesimi incelterek:

"Sen kimsin?" diye sordum. Uzun uzun anlatmaya başladı.

"Ben Necmi, bu mahallenin muhtarıyım. Eğer bu mahallede yaşayacaksan seni kaydetmem gerekiyor. Önce Polis Feridun'a gitmemiz gerek. Oradaki işlemleri bitirdikten sonra seni doktor Sami'ye göstermem lazım. Eğer bir şey çıkmazsa mahallenin abisi Vedat ile konuşmalıyız. Oradan sonrasına bakarız. Ama başka bir yerde yaşıyorsan ve kaybolduysan ona bir şey yapamam. Sadece burada kalamazsın. Onu baştan söyleyeyim. Hangisi?"

Tabii ki hiçbir şey anlamadım. Sadece "ilki" dedim. Beni yerden kaldırdı. Başım dönüyordu. Mavi tüylerimin arasından kanlar yere dökülüyordu. Kan mı?

"Ama beni kan tutar."

Bayılmışım. Ayıldığımda bir evdeydim. Her şeyin rüya olduğunu düşündüm. O kadar çok sevindim ki. Tabii bu sevinme olayı çok sürmedi. Çünkü Muhtar Necmi Bey beni dürterek "İyi misin?" diye sordu.

"Rüya değilmiş. Nerdeyim ben?"

Muhtar tüm sakinliği ile anlatmaya başladı. Yine uzun uzun konuştu.

"Nezaket'in evindesin. Kendisi Kedi Otelinin sahibi. Eğer burada kalmak istersen bana söylemelisin. Gecelik ücreti bir paket kedi maması. Merak etme, bugünlük bir ücret almayacağım. Sen bayılınca seni buraya getirdim. Sami Bey ve Feridun birazdan gelecekler. Eğer kendini iyi hissetmiyorsan yarın sabah kayıt işlemlerini yapabiliriz."

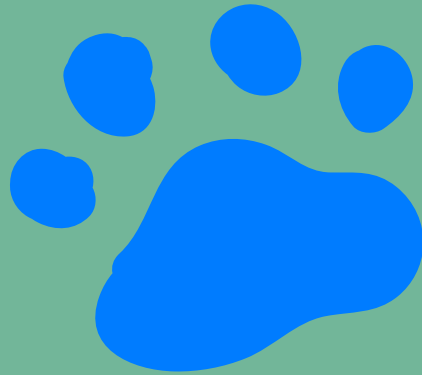
Muhtar Necmi anlatmaya devam ediyordu: Kedi Oteli ne ya! Ben nereye geldim böyle? Kafamda deli sorular vardı. O sıra büyük bir telaş oldu. 10-15 kedi, evin içinde koşuşturmaya başladı. "O geliyor!" sesleri yükseliyordu. Muhtar kapıya doğru ilerledi. "Mahallenin abisi geliyor!" bağırışları ile birlikte bütün kediler kayboldu. Bir tek ben kaldım. Tombul, gri yumak yumak tüyleri olan, bıyıkları yere sarkan, büyük bir kedi içeri girdi. Arkasında Muhtar Necmi. Sanırım Vedat abi dedikleri kedi bu. Korkudan içime sıçtım. Otelde büyük bir sessizlik hakimdi. Sadece Vedat'ın pati sesleri geliyordu. Son defa yutkundum. Yanıma geldi. "Geçmiş olsun kedi kardeş. Kusura bakma, bizim arkadaş biraz sert davranmış. Ben Vedat." Sesim içime kaçarak: "Önemli değil abi!" dedim. Sonra bayılmışım.

Miyav

miyav

miyav

Belki devam eder...

AYŞE

CEYLANLI

@DREAMCTCHRSTUDIO

tablo

GAMZE NUR AYDIN

Pink flowers • Tuval üzerine karışık teknik, 35x50 cm

Satın almak için: www.shopier.com/s/product/29513833

